యావజ్జీవాశ్రమం

సికిందర్

లాల్ విసుగ్గా గడియారం వంక చూసి, భారంగా నిట్టూరుస్తూ, జాన్ వైపు తిరిగి అన్నాడు. "పార్ట్‌నర్, వస్తానన్న పార్టీ పది నిమిషాలు లేటు. ఆఫీసు కట్టేసి బీటుకెళ్దామా?"

జాన్ వెంటనే అడ్డంగా తలూపాడు. "నో, పార్ట్‌నర్."

"ఎందుకు నో?"

"ఆ పార్టీ వస్తుంది."

"ఏమిటి నమ్మకం?"

"ఆ పార్టీ అవసరం."

"అవసరం నీకు చెప్పలేదే?"

"నేనూహించగలను."

"వెల్, ఊహించు."

"ఒక ఆడమనిషి — యువతి అంటాను — తనకు ఎదురైన కష్టాన్ని తన వాళ్ళకి, స్నేహితులకి, ఎవరికీ

చెప్పుకోకుండా—బయటి సహాయాన్ని-మన డిటెక్టివ్ లకి చెప్పుకోవలసి వచ్చిందంటే—అది చాలా పెద్ద సమస్యే అయివుండాలి. ఎవరి పరిష్కారానికి అందని, ఎవరూ తోడ్పడలేని వ్యక్తిగత సమస్య అయివుండాలి."

"ఏమిటది?"

"ప్రతిష్ఠకు భంగమో, ప్రాణాపాయమో, ఇంకేదో పర్సనల్ భయమో...."

తలుపు దగ్గర అడుగులు వినిపించాయి.

ఇద్దరూ అటువైపు చూశారు.

ఒక పాతికేళ్ళ యువతి లోనికొస్తూ అంది. "క్షమించండి, ఆలస్యమైపోయింది ... నేనెంత త్వరగా రావాలనుకున్నా...."

లాల్ నవ్వాడు మధ్యలో. "నెవర్ మైండ్. కూర్చోండి శశిప్రియ...."

"శశికళ."

"శశికళ. ఓ.కే, కూర్చోండి, శశికళ. మీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాం. మీరు ఫోన్ లో విషయం ఏమిటో చెప్పలేదు. జాగ్రత్త పడ్డారా?"

"అవును. ఫోన్లు కూడా అడ్డమార్గాల్లో పని చేస్తూంటాయి."

"ఎక్కడ విన్నారు?"

"చదివాను."

"వెల్, మీ ఫోన్ ని ఎవరైనా టాప్ చేసి వుంటే, మీరిక్కడున్నారన్న సంగతి వాళ్ళకిప్పుడు తెలుసని మరువకండి."

"మరువను. అతనిక్కడికి వస్తాడనుకోను. పట్టపగలు ఇలా మీ ముందు నామీద దాడిచేస్తాడనుకోను."

"అత నెవరు?"

"నా భర్త."

"మీ భర్తా? వెల్, చెప్పండి, చెప్పండి...."

"అతను తాగుబోతు. తిరుగుబోతు. జూదరి. సోమరి. ఓ పనీపాటా లేదు. దమ్మిడీ సంపాదన లేదు. అతన్ని నాన్న నాకు కట్టబెట్టాడు. ఆయనకు ఇల్లరికపుటల్లుడు కావాలి. ఆయనకు నేనొక్కదాన్నే సంతానం. ఆయన కళ్ళముందుండాలి. ఆయన వున్నంతవరకూ ఇతను బాగానే వున్నాడు. ఆయనతో వెళ్ళి వ్యాపారం చూసేవాడు. ఆయన పోయి రెండేళ్ళయింది. అంతే, అతని ఆగడాలకి అంతులేకుండా పోయింది."

"ఏం చేస్తుంటాడు?"

"డబ్బు కోసం వేధిస్తుంటాడు. నాన్న ఆస్తీ, వ్యాపారమూ నా పేరు మీదే వుంచారు. అతనిప్పుడు వ్యాపారం చేయనంటాడు. ఊరికే డబ్బు కావాలంటాడు. ఇల్లూ, ఇంట్లో ఒక మనిషి వున్న సంగతీ పట్టదు. బయట సువాలక్షు వ్యవహారాలు, వ్యసనాలు. డబ్బు నాశనమవుతోంది. నేనివ్వనంటే పోట్లాడతాడు. నన్ను కొడతాడు. అప్పటికీ సాధ్యంగాకపోతే కత్తితో బెదిరిస్తాడు...."

"మీకింకెవరూ లేరా?"

"లేరు. అతనికీ లేరు. అతని ఫ్రెండ్సంతా అతని జాతివాళ్ళే. నా ఫ్రెండ్స్‌కి నా ఇబ్బందులు చెప్పుకోను."

"ఇప్పుడేం జరిగింది?"

"రాత్రి మళ్ళీ కావాలన్నాడు డబ్బు. ఇవ్వనన్నాను. కాసేపు పోట్లాడి వూరుకున్నాడు. తర్వాత నేను

నిద్రలో వుండగా....దగ్గరగా గుప్పున వాసనవేస్తే లేచి కూర్చున్నాను. అతను నామీదికి వంగి కత్తితో....ఓహ్! కొద్దిలో అది నా గుండెకి గుచ్చుకునేదే! అతడెంత క్రూరంగా చూశాడనుకున్నారు!"

"అప్పుడేం చేశారు?"

"అతన్ని నెట్టేసి పారిపోయాను. గది తలుపు లాగేసి బయట గొళ్ళెం పెట్టేశాను. బాగా తాగివున్నాడేమో.. చాలా సేపు ఏదేదో తిడుతూ వుండిపోయాడు. ఉదయం తలుపుతీసి చూస్తే నేలమీద పడుకుని వున్నాడు."

"ఇంట్లో ఇంకెవరూ వుండరా?"

"పనిమనిషి పగలు వచ్చి వెళ్ళిపోతుంది. డిటెక్టివ్ గారూ, మీరితన్నుంచి నన్ను...." ఆగిపోయిందామె చటుక్కున.

వెనుకేదో అలికిడైంది. అందరూ తలుపుకేసి చూశారు.

ఆ మనిషి నవ్వి, "నువ్విక్కడ చేరావా, శశీ?" అన్నాడు.

2

ఆమె చటుక్కున లేచి, టేబులు చుట్టూ తిరిగి లాల్ పక్కకు వచ్చింది.

లాల్ సిగరెట్ తాగుతూ ఆ మనిషిని గమనిస్తున్నాడు.

జాన్ నిదానంగా లేచి నిలబడ్డాడు.

ఆ మనిషికి ముప్పై అయిదేళ్ళుంటాయి. లావుగా, బలంగా వున్నాడు. అతని కళ్ళు ఎర్రబడి, జుట్టు చిందరవందరగా వుంది. అతని తెల్లషర్టు, బ్లూ కలర్ ప్యాంట్ మాసి వున్నాయి. కాళ్ళకి మామూలు చెప్పులున్నాయి.

అతను లోపలికొచ్చి చెయ్యి చాపాడు, "వచ్చేంయ్,

శశి."

"రాను."

"మంచిదానివి, వచ్చేయ్, శశి."

"రాను, నేను రాను."

"రావా? నువ్వు రావా? అయితే నేనే వస్తాను..."

అతను టేబులు వెనుకకు వెళ్ళబోయాడు.

లాల్ ఆపాడు. "ఇటు ప్రవేశం లేదు, అక్కడ కూర్చోండి. మీ పేరు?"

"జనార్దన్."

"ఐసీ....ఏం చేస్తుంటారు?"

"తిరుగుతుంటాను."

"ఎగ్జిక్యూటివా?"

"అలాంటిదే!"

"ఇక్కడేం పని?"

"నాకు శశితో పనుంది."

"శశికి మాతో పనుంది. మీరు వెళ్ళి బయట కూర్చోండి."

"శశితో అర్జంటు పనుంది...."

"ఏమిటా పని?"

అతను జేబులోంచి రుమాలు తీశాడు. అందులో చుట్టివున్న కత్తితీసి చూపిస్తూ, "పొడుస్తాను" అన్నాడు.

"ఎందుకూ?" లాల్ దీర్ఘం తీశాడు.

"పొడిచి చంపుతాను."

"అదే, ఎందుకూ?"

అతను పకపకిలించి, "సరదాకి!" అన్నాడు.

"సరదాకి భార్యని చంపుతారా?"

"నా భార్యని నేనెందుకైనా చంపుకుంటాను."

"చంపే హక్కు నీకు లేదు. ప్రేమించే హక్కు మాత్రమే వుంది."

"ప్రేమించే వాడికి ఏదైనా చేసుకునే హక్కుంది."

"మీరు ప్రేమిస్తారా?"

"అడగండి శశికి. చెప్పు శశి."

"నువ్వంటే అసహ్యం!"

"చూశారా, మీరంటే అసహ్యం."

"కాదు. మీ ముందు చులకనవుతానని అలా అంటోంది. నాతో ఎన్నిసార్లు చెప్పలేదు ప్రేమిస్తున్నానని? ఎన్నిసార్లు మెచ్చుకోలేదు నా ప్రేమ గొప్పదని?"

"అప్పుడు నీకు భయపడి అనేదాన్ని."

"ఇప్పుడీ పత్తేదార్ల అండ దొరికిందా?"

"మిస్టర్ జనార్ధన్, మీరు తక్షణం బయటకు నడవండి!"

"ఎందుకు నడవాలి?"

"ఐ హేట్ యువర్ బిహేవియర్."

"అయితే నా పని పూర్తిచేసుకుని పోతాను."

"నేనిప్పుడే పోలీసుల్ని పిలుస్తాను!"

అతను కత్తి టేబులుమీద పడేశాడు — "ముట్టుకోకండి" అన్నాడు. కుర్చీలో కూర్చున్నాడు—"పిలవండి పోలీసుల్ని" అన్నాడు.

జాన్ ఫోన్ ఎత్తి గబగబా డయల్ చేయసాగాడు.

శశికి చెమటలు పడుతున్నాయి. ఆమె భయం భయంగా చూస్తోంది.

లాల్ సిగరెట్ తాగుతూ అతన్ని పరిశీలిస్తున్నాడు.

అతను ధీమాగా కూర్చుని అందరి చర్యలు గమనిస్తున్నాడు.

పావుగంట నిశ్శబ్దంగా గడిచింది. అప్పుడొచ్చాడు ఇన్స్పెక్టర్ బాలకృష్ణన్. అతని వెనుక సార్జెంట్, ముగ్గురు కాన్స్టేబుల్స్ వున్నారు.

కృష్ణన్ దగ్గరకొచ్చి, "వాట్ హేపెండ్?" అన్నాడు.

లాల్ అన్నాడు. "ఇతను భార్యమీద హత్యా ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు, ఇన్స్పెక్టర్. ఇతని సాడిస్టిక్ ప్లెజర్ కాస్త తీర్చండి...."

కృష్ణన్ టేబులుమీద కత్తి అందుకుని, ఆ మనిషిని ఎగాదిగా చూశాడు.

"మిస్టర్, యూ ఆర్ అండర్ అరెస్టు!"

కృష్ణన్ ఒక్కటే మాటన్నాడు.

ఆ మనిషి లేచి నిల్చున్నాడు. "అలాగే, ఇన్స్పెక్టర్. నన్ను అరెస్టు చెయ్యండి. జైల్లో పెట్టండి. శశిని చంపే సరయిన ఉద్రేకం, ఆవేశం రావడంలేదు నాకిప్పుడు. కొన్నాళ్లు జైల్లో కటకటాలు లెక్కెన్తూ పళ్ళు నూరడం నేర్చుకుంటాను. కారాలు మిరియాలు నూరుతాను. నరాలు పొంగించుకుంటాను. అప్పుడు శశి మీద పగ ద్వేషం బాగా రగిలిపోతాయి. అలా రగిలి నాకు కళ్ళు మండిందంటే, ప్రపంచంలో ఏ శక్తీ నన్నాపలేదు! వస్తాను, శశీ! పదండి, ఇన్స్పెక్టర్——"

అతనే వాళ్ళని తీసుకుని బయిల్దేరాడు.

3

లాల్ అన్నాడు నిదానంగా డ్రైవ్ చేస్తూ, "ఇప్పుడేం చేస్తారు? అతన్ని జైలుకి పంపడం మీకిష్టమేనా?"

ఆమె తేరుకుని చూసింది. కారు ట్రాఫిక్‌లో కలిసి నిశ్శబ్దంగా సాగిపోతోంది.

"నేననుకోలేదు....ఇలా జరుగుతుందనుకోలేదు" అందామె ఆందోళనగా.

"అనుకోకుండా జరిగేవే ఇరకాటంలో పెడతాయి... మీరిప్పుడేం చేస్తారు? అతను జైల్లో వుంటే అతడన్నట్లే పగ పెరుగుతుంది. విడుదలై వస్తే మీకు ప్రమాదం హెచ్చుతుంది."

"అతన్ని రాకుండా చెయ్యండి!"

"హత్యాప్రయత్నానికి యావజ్జీవ శిక్షేమీ పడదు."

"ఇంకేదైనా చెయ్యండి! అతను తిరిగిరాకుండా చూడండి!"

"సాధ్యంకాదు. చట్టపరంగా అటువంటి అవకాశం లేదు, మీరు విడాకులిస్తే తప్ప. అప్పటికీ మీ దగ్గరికి రాకుండా ఆపలేం."

"డిటెక్టివ్ గారూ, మిమ్మల్నే నమ్ముకున్నాను. మీరే పోలీసుల్ని పిల్చారు. మీరే అతన్ని అరెస్టు చేయించారు. ఇప్పుడే మీరే నన్ను కాపాడాలి!"

"వెల్, ఒక్కటే దారివుంది" లాల్ భుజాలెగరేశాడు.

"ఏమిటది?"

"అతను బెదురుతాడని నేను పోలీసుల్ని పిలుస్తానన్నాను. బెదరలేదు. పోలీసులొచ్చారు. అప్పటికీ గొడవచెయ్యకుండా వాళ్ళతో వెళ్ళిపోయాడు. అప్పుడు మీమీద క్రోధం ప్రదర్శించాడా? నిప్పులు కురిపించాడా? ఆవేశం కావాలిట మిమ్మల్ని చంపడానికి! అది జైల్లో ఛార్జ్ చేసుకుని వస్తాడట — బ్యాటరీ ఛార్జింగ్ లా! కాబట్టి అంతవరకూ వెళ్ళకముందే, ఇప్పుడే ఈ క్షణం లోనే, వెళ్ళి మీరు క్షమాపణ చెప్పుకుని విడిపించుకు

రండి."

"వచ్చి—?"

"అతనితో మంచిగా వుండండి. మార్చడానికి ప్రయత్నించండి. భర్తలిలాగే వేషాలేస్తుంటారు. భార్యలు సహనంతో మెలగాలి."

"అది అసంభవం! అతని స్వభావం మారదు! అప్పుడు నేనింకా లోకువవుతాను!"

"అయితే ఏం చేస్తారు?"

"అది మీరే ఆలోచించండి? మీరే నన్నిరికించారు!"

"వెల్, గట్టెక్కిస్తే చప్పట్లు. లేకపోతే చివాట్లు—అంతే కదూ?"

ఆమె మాట్లాడలేదు.

లాల్ అన్నాడు మళ్ళీ, "ఇన్స్పెక్టర్ ఫోన్ చేసి పిలిస్తే మీరు వెళ్ళి స్టేట్ మెంట్ ఇస్తారా?"

"ఇచ్చి—"

"అతన్ని మాయించండి."

"అప్పుడు—?"

"విడాకులు కోరండి. మీమీద ఈ హత్యా ప్రయత్నం మంచి ప్రూఫ్. అతని క్యారెక్టర్ కూడా కోర్టు ముందుంచండి. జడ్జి సానుభూతి మీకుంటుంది. సులభంగా విడాకులు మంజూరవుతాయి. ఆస్తిని కలిగి వున్న భార్యకు ఇలాటి భర్తనుంచి ఎప్పటికైనా అపాయమే...."

"అప్పుడేం చేయమంటారు?"

"అప్పటివరకూ కాదు—ఈలోపే ఇక్కడ మీరంతా డిస్పోజ్ చేసేసి డబ్బుతో వెళ్ళి ఎక్కడన్నా స్థిరపడండి. అతను జైలునుంచి ఛార్జి అయి వచ్చేటప్పటికి

మీ యింటి గోడలే కన్పిస్తాయి. వాటికి రపా రపా తల బాదుకుని, అంబోతులా కుమ్మి, కూల్చేసి వెళ్ళిపోతాడు."

లాల్ కారాపాడు. ఆమె దిగి వెళ్ళి గేటుతీసింది. లాల్ కూడా దిగి ఆమెతో లోపలికెళ్ళాడు. ఆమె గబగబా ఇంట్లోకి దారితీసింది. డ్రాయింగ్ రూంలో పనిమనిషి ఎదురైంది. ఆమెను కాఫీలకు పురమాయించింది.

లాల్ అన్నాడు కూర్చుంటూ. "కాఫీ వద్దు, ఏమీ వద్దు. మీరలా కూర్చుని అంతా చకచకా చెప్పండి."

"ఏం చెప్పాలి?"

"మీ బిజినెస్ గురించి. ఇప్పుడెవరు చూస్తున్నారు? ఏం బిజినెస్ అది?"

"నాన్న పోయాక ఇతను పట్టించుకోకపోతే—మా నాన్న స్నేహితుల్లో ఒకాయన-ఆయనా బట్టలవ్యాపారే-మా షాపులో పెట్టుబడి పెట్టి నన్ను పార్ట్‌నర్‌గా చేసుకుని, తనే షాపు నడుపుతానని ముందుకొచ్చాడు."

"అప్పుడు—?"

"నేనాలోచించి సరేనన్నాను. ఈ రెండేళ్ళలో బాగానే లాభాలొచ్చాయి. అప్పుడు మా వాటా రెండున్నర లక్షలుండేది. ఇప్పుడది మూడుంపాతిక అయింది. అతనికి మూడున్నర. నాకు షాపు వ్యవహారాలతో సంబంధంలేదు. అంతా ఆయనే చూసుకుంటున్నాడు. చాలా నమ్మకస్తుడు. నెలా నెలా నాకు ఖర్చులకు రెండువేలు ఇస్తున్నాడు."

"అతని పేరు?"

"కాంతారావు."

"అతనికి మీ భర్త సంగతి తెలుసా?"

"తెలుసు. కానీ దూరంగా వుంటాడు. జాగ్రత్త మనిషి. ఇతరుల గొడవలు పట్టించుకోడు. చాలా భయస్తుడు."

"వెల్, వ్యాపారస్తులు భయస్తులుగానే వుంటారు. మీ భర్త ఫ్రెండ్స్ ఎవరైనా ఇక్కడకొస్తుంటారా?"

"రారు. కానీ వాళ్ళెవరో ఎక్కడుంటారో నాకు తెలుసు?"

"మీరు మా ఆఫీసుకొచ్చినట్లు మీ భర్తకెలా తెలిసింది?"

"వెంటాడినట్లున్నాడు. నేను ఫోన్ చేసినప్పుడు ఇంట్లోనే వున్నాడు. ఆ తర్వాత బయటికెళ్ళాడు. అతని వెనుక నేను వెళ్ళాను. ఫోన్‌లో మాటలు విని నా వెనుక వచ్చి వుంటాడు. డిటెక్టివ్ గారూ...."

"యస్?"

"పరిస్థితి ఇలా పోలీసుల వరకూ వెళుతుందనుకోలేదు. ఈ విడాకులూ, ఆస్తి అమ్ముకుని పలాయనమూ.... ఇదంతా నాకవమానకరంగా వుంది!"

"వెళ్ళి క్షమాపణ చెప్పుకుని తీసుకురండి."

"ఊహుం—లోకువవుతాను."

"మరి ఏం చేస్తారు? మీ ఆలోచనేమిటో చెప్పరేమిటి?"

"అతనితో నేను విసిగిపోయాను. అతని అవసరం నాకు లేదు. మగవాడి అండలేకుండా బ్రతగ్గలను. అతను కొన్నాళ్ళు జైల్లోనే వుండి...."

"జైల్లోనే వుండి—?"

"విడుదలై వస్తున్నప్పుడు ఏదైనా యాక్సిడెంట్ జరిగితే ఎంత బాగుంటుంది...."

లాల్ తలెత్తి ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు కొన్ని క్షణాలు.

"చేయిసే ఎంత బాగుంటుందనండి!" అన్నాడతను.

"అదే, అదే, అదెలా జరుగుతుంది? చెప్పండి, మీరు అనుభవజ్ఞులు."

"నా ఫీజు?"

"మీరు కోరినంత!"

"ఎప్పుడు కోరమంటారు?"

"మీ ఇష్టం. ఇప్పుడైనా కోరవచ్చు...."

"పనయ్యాక కోరుతాను. అప్పుడెంతడిగినా మీరిచ్చుకోవాలి."

"అలాగే, ఇచ్చుకుంటాను. ఇది మనిద్దరిమధ్య రహస్యం. ఎవరికీ చెప్పకూడదు సుమా! ఆ పని మీరొక్కరే చెయ్యాలి.... సరేనా?"

"చూడండి, మిసెస్ శశికళ...."

"ఏమిటి డిటెక్టివ్ గారూ?"

"మీరు నాతో పదండి!"

"ఎక్కడికి?"

"ఎర్రగడ్డ హాస్పిటల్ కి. మిమ్మల్ని అక్కడ చేర్పిస్తాను."

"ఏమిటీ!"

"మీ భర్తకు జైలు ప్రాప్తిస్తే, మీకు పిచ్చాసుపత్రి."

ఆమె ఉలిక్కి-పడి చూసింది. ఆమె ముఖం కోపంతో, అవమానంతో ఎర్రనయింది.

లాల్ సిగరెట్ తాగుతూ ఆమెనే చూస్తున్నాడు. కొన్ని క్షణాల తర్వాత ఫోన్ మోగింది. ఆమె కదల్లేదు.

అదే కోపంతో చూస్తోంది.

"ఇన్స్పెక్టరయి వుంటాడు, మీ కోసం" లాల్ అన్నాడు.

అయినా ఆమె పలకలేదు. లేవలేదు.

లాల్ లేచివెళ్ళి రిసీవరెత్తాడు.

"హలో కృష్ణన్, మీరు—"

అతను ఆగిపోయి ఫోన్ని తిప్పి తిప్పి చూశాడు. భుజాలెగరేసి, దాన్ని పెట్టేసి వెనక్కి తిరిగాడు.

"రాంగ్ నెంబర్ అయుంటుంది. అయినా సారీ చెప్పుకోవాలిగా? అతడెవరో మాట్లాడకుండా పెట్టేశాడు."

ఆమె తేరుకుని కంగారుపడి చూసింది.

లాల్ దగ్గరకి వెళ్ళి అడిగాడు, "మీ బాయ్ ఫ్రెండ్ కావచ్చా?"

"నోరు ముయ్యండి!"

"ఓ.హ్, మీకు ఆటంకంగా వున్నానేమో...."

"నోరు ముయ్యండి ముందు! బైటకు నడవండి వెంటనే!"

"ఓహ్, తీరిందా నా అవసరం?"

"దయచేసి మీరు వెళ్ళిపోతారా?"

"ఆల్ రైట్! మనసులో భావాలుంటే వాటిని పారేసుకునే పద్ధతి ఒకటుంటుంది. మీ మనసులో...."

మళ్ళీ మోగింది ఫోన్.

ఇద్దరూ ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు.

"వెల్, ఈసారి మీ బాయ్ ఫ్రెండ్ కాడనుకుంటాను."

"నోరు ముయ్యండి!"

"ఎందుకంటే నేనింకా ఇక్కడే వుంటానని అతనికి తెలుసు...." అంటూ ఫోన్ దగ్గరకి వెళ్ళాడు, "ఇన్స్పెక్టర్ కావచ్చు ఈసారి."

రిసీవరెత్తి నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయాడు.

"హలో, లాల్?" అంది అవతలి గొంతు.

లాల్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. "యస్, జాన్?"

"జనార్థన్ తప్పించుకున్నాడు."

"ఏమిటీ!"

"జనార్థన్ తప్పించుకున్నాడు."

"ఎలా — ఎలా సంభవమది?" లాల్ అరిచాడు ఆందోళనగా.

4

ఆమె భయం భయంగా చూసింది. లేచి దగ్గరకొచ్చి ఆదుర్దాగా అడిగింది. "ఎలా తప్పించుకున్నాడట?"

లాల్ సిగరెట్ వెల్గించుకుని ఆమెవైపు చూశాడు. పొగ పైకి వూదుతూ అన్నాడు. "హెడ్ క్వార్టర్స్‌లో టీపు దిగుతున్నారట, చాకచక్యంగా దూకి పారిపోయాడు. కొంతదూరంలోనే కానరాకుండా పోయాడట....ఏ సందులోకి — ఏ మార్గంగుండా వెళ్ళాడో తెలియదు."

"ఓహ్, ఎంతసేపయింది?"

"పావుగంటయింది. భయపడకండి. ఇక్కడికొస్తాడనుకోను. తన కోసం ఇక్కడ పోలీసులుంటారని వూహిస్తాడు."

"అయితే ఇందాక ఫోన్ చేసింది...."

"మీ బాయ్ ఫ్రెండ్ కాదా?"

"నోరు ముయ్యండి! మా వారే కావచ్చు. తప్పించు కున్నాక నాకు ఫోన్ చేశాడు."

"బాగుంది. ఎందుకు ఫోన్ చేస్తాడు? మీ బాయ్ ఫ్రెండే మిమ్మల్ని హెచ్చరించడానికి చేసి వుంటాడు."

"డిటెక్టివ్ లాల్, మీరా బాయ్ ఫ్రెండ్ ఆలోచన మానెయ్యండి. మీరే ఆధారంతో అలా అనుకుంటున్నారు?"

"ఆల్ రైట్, ప్రస్తుతానికి మానుకుంటాను. మీ రిప్పుడేం చేస్తారు? అతను మీ కోసం తిరుగుతున్నాడు. మీకిప్పుడే ప్రమాదం ఏర్పడింది. ఈ పరిస్థితిలో అతనికి యాక్సిడెంట్ జరిగేలా మీరు చూడలేరు. ఎందుకంటే అతనెక్కడున్నాడో మీకు తెలియదు కాబట్టి కంటబడే వరకూ. మీరతని కంటబడ్డారంటే మీ చావే అతని చేతిలో జరుగుతుంది."

"ఓహ్...అప్పుడు నే నేదో పరధ్యానంలో అన్నాను. అతన్ని చంపించే ఆలోచన....ఓహ్, నాకెందుకుంటుంది చెప్పండి?"

"పరిస్థితులతో పాటు అభిప్రాయాలు మారుతాయి. అతను వెంటనే ఇక్కడికి రాకపోయినా ఏ స్నేహితుల దగ్గరో తలదాచుకొని, అవకాశం కోసం చూస్తుంటాడు. కమాన్, ఆ స్నేహితుల పేర్లూ అడ్రసులూ రాసివ్వండి త్వరత్వరగా!"

ఆమె గాభరాగా వ్రాయసాగింది. లాల్ ఆమెను గమనిస్తూ ఆలోచనల్లో పడ్డాడు. అంతలో పనిమనిషి ఉరికి వచ్చింది కంగారుగా.

"ఏమిటి?" అన్నాడు లాల్.

"ఎవరో బాబుగారూ, ఈ రాయి విసిరారు?"

అందామె, కాగితంలో చుట్టివున్న రాయిని చూపిస్తూ.

లాల్ ఆ కాగితం లాక్కున్నాడు. "ఎలా విసిరాడు?"

"ఇప్పుడే ఇలా ఎడమవైపుగా ఆటో వెళ్ళింది, బాబుగారూ! అందులోంచి ఎవరో విసిరారు—"

శశి చటుక్కున తలెత్తి లాల్ వంక చూసింది. లాల్ చదివి ఆ కాగితం ఆమెకిచ్చాడు. ఆమె ఆత్రంగా చదివింది. అందులో ఇలావుంది.

"శశి—నువ్వొద్దు, నీ ఆస్తీ వద్దు. నలభై వేలు కావాలి. రాత్రి పదిగంటలకి జి. పి. ఓ. ఎడమవైపు చెత్తకుండీలో పొట్లంకట్టివేసి వెళ్ళిపో! ఇది నా ఆఖరి కోరిక. తీర్స్తే బ్రతికిపోతావు. లేకపోతే.... చచ్చిపోతావ్!

జ్ఞాపకముంచుకో!

—నీ పగబట్టిన భర్త."

లాల్ ఆమె చెయ్యిపట్టి "కమాన్, రండి!" అంటూ బయటకు పరుగెత్తాడు—

ఇద్దరూ బయటకొచ్చి కారెక్కారు. లాల్, స్టార్టు చేసి దూకించాడు. అలాగే ఎడమవైపు వేగంగాపోనిచ్చి, వీధి చివర ఆపేసి, అక్కడ నిలబడున్న ఓ పదేనిమిదేళ్ళ కుర్రాడ్ని చూశాడు. అతన్ని దగ్గరికి పిల్చి అడిగాడు, "ఇప్పుడే ఇటువైపు ఓ ఆటో వెళ్ళడం చూశావా?"

"చూశాను, సార్."

"ఎటు వెళ్ళింది?"

"రోడ్డెక్కి ఎడమవైపు - అంటే రాయల్ హోటల్ వైపు, సార్."

లాల్ స్టార్టుచేశాడు. కారుని పోనిస్తూ యధాలా

పంగా డ్రైవింగ్ మిర్రర్‌లో చూశాడు. అతని ముఖం ఎర్రబడింది. వెనుక ఆ కుర్రాడు ఇటువైపే చూస్తూ నవ్వుతూండడం కంటపడింది. లాల్ వెంటనే కారాపేసి దిగాడు. అది చూసి ఆ కుర్రాడు అదిరిపడి ఇంట్లో కురికాడు. లాల్ తరుముకెళ్ళి ఇంట్లోంచి అతన్ని లాక్కొచ్చాడు.

"నిజం చెప్పు, ఎందుకు నవ్వేవు? అబద్ధం చెప్పావు కదూ?"

"నిజమే చెప్పాను, సార్!"

లాల్ కాలరు పుచ్చుకున్నాడు. "ఫూల్! టైం వేస్టు చెయ్యకు. నీకతను డబ్బిచ్చాడు. అతడా యింట్లో రాయి విసురుతూండగా నువ్వు చూశావు. అతను నీకు డబ్బిచ్చి తప్పుదారి చెప్పమన్నాడు, అవునా?"

అతను బిత్తర చూపులు చూశాడు.

లాల్ అతని జేబులు వెతికి పదిరూపాయల నోటు తీశాడు.

"చెప్పు, ఇదెక్కడిది? ఎందుకిలా నలిగింది? చెప్పక పోతే లాక్కెళ్తాను పోలీస్ స్టేషన్‌కి!"

"సార్, అతను కుడివైపు వెళ్ళాడు — డింపుల్ థియేటర్ వైపు."

"గుడ్. ఆటో నెంబర్ చూశావా?"

"లేదు, సార్. నిజం చెప్తున్నాను, సార్."

"నీ పేరు?"

"నాగేష్, సార్. పదో తరగతి మరోసారి చదువు తున్నాను, సార్."

లాల్ అతన్ని వదిలేశాడు. "చదువుకో, పదోతరగతి ఒక్క సంవత్సరమే చదవాలి. తెలిసిందా? ఈ నోటు

తీసుకుని వెళ్ళిపో!"

లాల్ తిరిగివచ్చి కారెక్కాడు.

"ఏం జరిగింది?" అడిగింది శశి ఆందోళనగా.

లాల్ చెప్పకుండా కారు స్టార్టుచేసి పోనిచ్చాడు. శరవేగంతో పోనిచ్చి డింపుల్ థియేటర్ దగ్గరాపి, దిగివెళ్ళి అక్కడున్న ఆటోలని సమీపించాడు.

అక్కడ అయిదు ఆటోలున్నాయి. డ్రైవర్లందరూ ఆటోల్లోనే కూర్చుని వున్నారు. లాల్ ఒక్కో ఆటోనీ లోపలికి వంగి, బానెట్స్ ముట్టుకుని చూడసాగాడు. డ్రైవర్లంతా విచిత్రంగా చూడసాగారు.

"ఏమిటి సార్, ఏం కావాలి?"

లాల్ అన్నాడు అందులో ముగ్గుర్ని ఉద్దేశించి "మీ ముగ్గురి ఇంజన్‌లు వేడిగా వున్నాయి. ఇప్పుడే వచ్చి హాల్ట్ చేశారు. మీమీ ప్యాసింజర్లెవరు?"

"ఎందుకు సార్, మీ రెవరు?"

"పోలీస్! ఒక నేరస్థుడు తప్పించుకున్నాడు."

వాళ్ళంతా గబగబా చెప్పారు.

"నా బండిలో ఇద్దరు భార్యాభర్తలు వచ్చారు సార్, థియేటర్‌లోకి వెళ్ళారు."

"నా ఆటోలో ఇద్దరాడవాళ్ళు వచ్చారు సార్, థియేటర్‌లోకే వెళ్ళారు."

"నా ఆటోలో కూడా భార్యాభర్తలే వచ్చారు, సార్."

"మీ రెంత సేపయింది వచ్చి?" అన్నాడు లాల్.

"మేమంతా ఒకే నిమిషంలో వచ్చాం సార్, పది నిమిషాల క్రితం."

"అప్పుడు ఇంకేదైనా ఆటో వచ్చి వెళ్ళడం

చూశారా?"

"లేదు సార్, మరో ఆటో ఏదీ రాలేదు."

"మీ ఆటోల్లో దిగిన మనుషులు కరక్టేనా?"

"కరక్టే సార్."

"మీ లాగ్ బుక్స్ తియ్యండి, పేర్లు కూడా చెప్పండి."

"ఎందుకు సార్, ఎందుకు?"

"తర్వాత మీ అవసరం రావచ్చు" లాల్ ఆ వివరాలు వ్రాసుకుని థియేటర్ లోకి వెళ్ళాడు. బుకింగ్స్ దగ్గర విచారించి, లో ప లి కె ళ్ళి ఫోన్ చేసి తిరిగివచ్చి కారెక్కాడు.

ఆమె ఇంకా ఆందోళనగా చూసింది.

లాల్ అన్నాడు స్టార్టుచేస్తూ "అతనిక్కడికిరాలేదు. ఇక్కడ దిగలేదు. థియేటర్ లోకీ వెళ్ళలేదు. అతన్నిప్పుడు ట్రేస్ చెయ్యడం కష్టం. జాన్ కు ఫోన్ చేశాను. అతని ఫ్రెండ్స్ అడ్రసులిచ్చి కృష్ణన్ కి చెప్పమన్నాను. పోలీసులు వెళ్తారు. అతన్ని పట్టుకునే ప్రయత్నాలు వాళ్ళు చేస్తారు. మనమిప్పుడు ఏం చెయ్యాలో ఆలోచించాలి...."

ఆమె మౌనంగా వుంది.

లాల్ అన్నాడు మళ్ళీ, "అతనికిప్పుడు మీకు హాని చేసే ఉద్దేశంలేదు. గడువులోగా డబ్బు అందకపోతే అప్పుడాలోచిస్తాడు హెచ్చరిక ప్రకారం. కాబట్టి, ఆలోగా అతన్ని పట్టుకుంటామన్న నమ్మకంతో మీరు మామీద ఆధారపడతారా—లేక—డబ్బు ఏర్పాటు చేసి మీరే ప్రమాదాన్ని తొలగించుకుంటారా చెప్పండి."

"అతన్ని మీరు పట్టుకోలరా?"

"ఈ మహా నగరంలో కొన్ని గంటల వ్యవధిలో ఆ గ్యారంటీ ఇవ్వలేను."

"అయితే నే నలాగే చేస్తాను."

"ఎలా చేస్తారు?"

"అతన్ని పట్టుకోవడంవల్ల ప్రయోజనమేమిటి? మళ్ళీ అదే పోలీసులు, కోర్టు, జైలు గొడవలేగా? అప్పటి పరిస్థితిలో అదే మంచిదనుకున్నాను. కానీ, ఇప్పు డతని పరతు నాకు నచ్చింది. నలభై వేలు పారేస్తే నన్ను వదిలేసి పోతాడట. అది హాయి కదూ? ప్రాణానికి సుఖం. పీడ వదులుంది. నాకు మనశ్శాంతి దక్కుతుంది. ప్రాణభయం వుండదు."

లాల్ కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా వున్నాడు. తర్వాత తలూపాడు.

"కానీ అతని మాటలు నమ్ముతారా? మళ్ళీ మళ్ళీ వచ్చి బెదిరిస్తే?"

"మళ్ళీ మళ్ళీ రాడు, బెదిరించడు."

"ఏమిటి నమ్మకం?"

"అందుకే నలభై వేలు-అంత పెద్ద మొత్తం కోరాడు. అంత ఎప్పుడూ అడగలేదు. పైగా ఇది ఆఖరి కోరిక అని రాశాడు. తన కోసం పోలీసులు గాలిస్తున్నారని తెలుసు. పట్టుబడితే కష్టం. అందుకని నానుంచి సాధ్యమైనంత ఎక్కువ మొత్తం ఫైనల్‌గా తీసుకుని మాయమవ్వాలని చూస్తున్నాడు. నానుంచి దూరంగా....చాలా దూరంగా శాశ్వతంగా...."

"మాటలు సరిగ్గా పలకండి, వేరే అర్థాలు వస్తున్నాయి."

నవ్విందామె. "నాకు పరధ్యానమెక్కువ."

"పరధ్యానంలోనే మీ ఆలోచనలకి ప్రాధాన్యం ఇవ్వాలనుకుంటాను. మీ అంతరంగంలో మీ రేం ఆలోచిస్తుంటారు, శ-శి-క-ళ?"

"ఆ-బల-ని. ఆలోచన తప్ప ఆచరణ వల్లకాని దాన్ని."

"అనుచరులు ఆచరిస్తారు."

"ఎవరు?"

"మీ బాయ్‌ఫ్రెండ్."

"ఓహ్, మళ్ళీ మొదలెట్టారా? నోరు ముయ్యండి!"

"అలాగే మూసుకుంటాను. అతనిమీద పరిశోధన జరిపి, థీసిస్ మీకు సమర్పిస్తాను."

"డిటెక్టివ్ లాల్ —"

"యస్, సిస్టర్?"

"మీరు నన్ను సిస్టర్ అన్నారా?"

"అన్నాను, సిస్టర్."

"అయితే ఈ సిస్టర్ మీద నమ్మకముంచి మీ అనుమానాలు తొలగించుకోండి. ఈ సిస్టర్ అలాంటిది కాదు—"

"వెల్?"

"ఈ సిస్టర్ కోసం మీరింత శ్రమ తీసుకున్నందుకు కృతజ్ఞతలెలా — చెప్పుకోకూడదేమో సిస్టర్‌గా— మీ కెంతో ఋణపడివుంటాను. ఫీజు పంపుతాను అన్నీ చక్కబడ్డాక, ఇక ఈ క్షణనుంచి మన సంబంధాలు ముగిశాయి."

"ఓహ్, ఇంకా?"

"మీరిప్పుడు అతన్ని గాలించడం మానుకోండి. ఇన్స్పెక్టర్‌కి నా క్షమాపణలు చెప్పండి, అతన్ని ఇబ్బంది

పెట్టినందుకు. ఇప్పుడంతా తేలిగ్గావుంది. అతను కోరినట్టే డబ్బు తీసుకెళ్ళి రాత్రి అందులో పడేస్తాను. నాకన్ని కష్టాలూ తొలగుతాయి. ఇప్పుడిది మా భార్యాభర్తల మధ్య వ్యవహారం. ఇందులో మీ జోక్యం ఇక అవసరం లేదు. ఏమంటారు?"

లాల్ తలూపాడు. "ఓ.కే....అలాగే!"

5

జాన్ అంతా విని, పెద్దగా నవ్వుతూ, "యూ ఆరే ఫూల్!" అన్నాడు.

"ఎందుకు?" లాల్ అడిగాడు కుతూహలంగా.

"ముందు తీపి తీపి మాటలకి, తెలివి తేటలకి తబ్బిబ్బు అయిపోయి సిస్టర్ అంటూ వల్లో పడతావు. తర్వాత వాళ్ళు చెప్పిందానికల్లా వినయంగా, మంచి బాలుడు రాముడిలాగా తలవూపి వచ్చేస్తావు. నువ్విలా వస్తావు, అవతల అలా భగ్గున కొంపలంటుకుంటాయి!"

"ఇప్పుడేం అంటుకోలేదు."

"నిప్పు రాజుకుంటోంది, అంటుకుంటాయ్,"

"ఎలా, చెప్పు?"

"ఆమె కోరినట్లే పొట్లం తీసుకెళ్ళి ఆ చెత్తకుండీలో వేసివస్తుంది. ఆ తర్వాత మనవాడొస్తాడు. కలెక్టు చేసుకుంటాడు. కానీ అప్పుడేం జరుగుతుందనుకున్నావ్? పొట్లం విప్పగానే ఢనామని పేలుతుంది బాంబు!"

"షటప్, నాన్సెన్స్ మాట్లాడకు!"

"నాన్సెన్స్ కాదు. లోకంలో జరుగుతున్నదే. ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్‌తో కలిసి చక్కగా నిర్వహించవచ్చు."

"అప్పుడు — వెళ్ళి జైల్లో కూర్చుంటారా? సెన్స్ లేకుండా మాట్లాడుతున్నావ్. ఆ పొట్లం ఆమె తీసు

కళ్ళిందన్నది మనకందరికీ తెలిసిన సత్యమని మరువకు."

"వెల్, అలా గాకపోతే మరోలా! అతనే ఆమెను చంపవచ్చు. కొంపలంటుకోవడానికొక ఉదాహరణ మాత్రం చెప్పానంతే."

"ఆమె వలపన్ని భర్తని చంపుతుందంటావా?"

"నలభై వేలతో పీడ వదులుతుందంటావా? అతను మళ్ళీ మళ్ళీ వస్తాడు. అప్పుడు పోలీసు వేట వుండదు. అవసరమున్నప్పుడల్లా వేధిస్తూంటాడు భార్యని. ఆమె ఆ మాత్రం గ్రహింపులేని మనిషి కాదు. గ్రహింపున్న వాళ్ళు ముందు జాగ్రత్త తీసుకుంటారు...."

ఫోన్ మోగింది.

లాల్ అందుకున్నాడు.

కృష్ణన్ అన్నాడు. "లాల్, జనార్ధన్ జాడ దొరక లేదు. అతని ఫ్రెండ్స్ అందరి దగ్గరా చూశాం. అక్కడెక్కడికీ పోలేదు. ఎక్కడో ఏ హోటల్లోనో వుండొచ్చు. అవన్నీ చెక్ చేయడం పెద్ద వ్యవహారం. అతనెక్కడున్నా లక్ష్యం భార్య మీదనే. కాబట్టి భార్యకి రక్షణ ఏర్పాటు చేస్తే — ఇంటి దగ్గర నిఘా పెడితే మంచిదనుకుంటాను. అతనక్కడికి వస్తే చిక్కిపోతాడు."

లాల్ నవ్వి ఇప్పటి పరిస్థితి వివరించాడు.

"అయితే ఆమె డబ్బిస్తుందా? మన అవసరం లేదందా?" అన్నాడు కృష్ణన్.

"అవును. అతన్ని గాలించడం మానెయ్యండి. మిమ్మల్ని కష్టపెట్టినందుకు క్షమాపణలు చెప్పమంది. ఇప్పుడు మీ అవసరం, మా అవసరమూ ఆమెకు లేదు. భార్యాభర్తలిద్దరూ ఒక రాజీకొచ్చారు. వాళ్ళనే

చూసుకోనివ్వండి—"

"ఆల్ రైట్, నా ఐయామ్ హేపీ. నాకిదంతా విసుగ్గా వుంది. అతన్ని చూస్తే భార్యని చంపే రకంలా లేడు. ఉత్తపాగరు. ఇన్నాళ్ళూ ఇంట్లో ఇష్టమొచ్చినట్లు పెత్తనం చేశాడు. ఇప్పుడామె తెగించి బైటికిరావడంతో బెదిరిపోయాడు. మీ ఎదుట హత్యా ప్రయత్నమంటే మామూలు విషయంకాదు. వ్యవహారం చాలాదూరకు వెళు తుందని అలా మానుంచి తప్పించుకున్నాడు. కానీ—ఆమె డబ్బివ్వకపోతే ఏం చేస్తాడో చూడాలి."

"ఆమె ఇస్తుంది. ఇచ్చి అతన్ని వదిలించుకునే ఆలోచనతోనే వుంది. ఓ.కే., ఇన్స్పెక్టర్, థాంక్స్, మరోసారి కలుసుకుందాం, మరో కేసులో" లాల్ ఫోన్ పెట్టేసి జాన్ వైపు చూశాడు.

జాన్ అన్నాడు. "రాత్రి మనం జి.పి.ఓ. దగ్గరుండాలి."

"ఎందుకు?"

"ఆమె నిజంగా డబ్బు తెస్తుందో లేదో చూడాలి."

"జనార్ధం అపార్థం చేసుకుంటాడు."

"ఎలా?"

"అక్కడ మనల్ని కనిపెట్టాడంటే తనని ట్రాప్ చేయడానికే అనుకుంటాడు. డబుల్ క్రాస్ సహించ లేడు. భార్యను హాని చేస్తాడు."

"నువ్వేలా మాట్లాడతావు, లాల్? ఒకోసారి బుర్ర వాడవు. మనం చౌరస్తాలో నిలబడి మేమిక్కడున్నాం చూడండహో అని చాటుకుంటామా? చాటు ప్రదేశంలో మారువేషంలో వుండి గమనిస్తాం. ఇంక మాట్లాడకు—నోరు విప్పకు నువ్వు—రాత్రి మనమక్క

డుంటాం అంతేకి?"

ఫోన్ మోగింది మళ్ళీ. లాల్ ఎత్తాడు.

అవతలి గొంతు పలికింది, "డిటెక్టివ్ గారూ, నేను కాంతారావుని."

లాల్ అడిగాడు. "ఏ కాంతారావు?"

"కాదంబరి టెక్స్‌టైల్స్ కాంతారావుని. శశికళ పార్ట్‌నర్‌ని."

"ఓహ్, చెప్పండి."

"శశికళ ఇందాక వచ్చి చాలా చిత్రంగా మాట్లాడింది. నేను విన్నది నిజమేనా?"

"ఆమె భర్త కోసం నలభై వేలు అడిగితే అది నిజమే."

"అదే అడిగింది. కానీ నాకు నచ్చలేదు. వాడు డబ్బుకోసం వేధిస్తున్నాడని నాకు తెలుసు. కానీ ప్రాణంతీస్తాననడం ఇప్పుడే విన్నాను. శశికళ వాడి పోరు పడలేక చాలాసార్లు నా దగ్గర తీసుకెళ్ళి వాడికిచ్చింది. కొన్నాళ్ళక్రితం నేను సహించలేక ఇవ్వడం మానేశాను. వాడిన్ని కోప్పడ్డాను. వాడు నాతో కొట్లాట పెట్టుకుని పదిమందితో నానా మాటలన్నాడు. అప్పట్నించీ నేను వాడి ముఖం చూడలేదు. వాడి నోరు మంచిదికాదు. వాటితో మాట్లాడితే మన పరువుండదు."

"మరి అప్పట్నించి ఆమె ఎలా సర్దుకుపోయింది?"

"నేను నెలనెలా ఖర్చులకిచ్చే రెండు వేలతోనే. అందులో మూడొంతులు వాడు కొట్టేసేవాడట. ఆమె ఆ నాలుగైదు వందలతోనే గడుపుకొస్తోందట! ఇవ్వకపోతే కత్తితో బెదిరిస్తాడట. ఇదంతా ఇవ్వాళ నాతో చెప్పుకొచ్చింది...."

"డిటెక్టివ్ గారూ, ఇదంతా చెప్పుకొచ్చి ఇవ్వాళే తనకు చావు బ్రతుకుల సమస్య ఏర్పడిందంది. ఈ నలభై వేలు ఇస్తే తను బ్రతుకుతుందనీ, లేకపోతే ఆ గడువు దాటిన మరుక్షణం నుంచీ తనకు ప్రాణగండమేనని చెప్పింది. ఆ డబ్బు వాడి ముఖాన కొట్టి మనశ్శాంతి దక్కించుకుంటానంది.

"డిటెక్టివ్ గారూ, ఈ వాదన నాకేమీ నచ్చలేదు. ముందు వాణ్ని అరెస్టు చేయించమన్నాను. ఇలా భయపడి లొంగితే అలా బందీగా ఉండిపోవాల్సిందే ఎప్పటికీ. వాడికవసరమున్నప్పుడల్లా వస్తాడు. ముగుడిగా వాడికా హక్కుంది. వాడి మాటలు నమ్మవద్దన్నాను.

"కానీ డిటెక్టివ్ గారూ, ఆమె వినలేదు. ఆ డబ్బు పారేసి విడాకులు పెట్టుకుంటానంది. వాడు మళ్ళీ వచ్చే వీలులేకుండా చేస్తానంది. వాణ్ని ఇప్పుడరెస్టుచేసి విడాకులు కోరితే, తర్వాత పగతో వచ్చి ప్రాణాలు తీస్తాడంది. ఇప్పుడే డబ్బు పారేసి ముందీ ప్రాణగండం తప్పించుకుంటే, తర్వాత విడాకులు పెట్టుకున్నా ప్రమాదం వుండదంది—"

"అప్పుడు మీరేమన్నారు?"

"అలాగే చెయ్యమన్నాను. ఆమె ఏది చెప్పినా వినేలా లేదు. తనకు కావాల్సిన డబ్బు ఇచ్చి సహాకరించమంది. అలాగే ఒప్పుకున్నాను. సాయంత్రం ఏడు గంటలకి ఇస్తానన్నాడు. అంత మొత్తం నా దగ్గరెక్కడుంటుంది? నా చేతిలో నాలుగైదు వేలుకంటే వుండదు. అంతా వ్యాపారంలోనే వుంటుంది. ఏడు గంటలకి ఎలాగైనా ఏర్పాటుచేస్తానన్నాను...."

6

రాత్రి తొమ్మిది గంటలకి జి.పి.ఓ. ముందు బస్సు దిగాడొక ఆగంతకుడు.

అతనికి పెద్ద వయసే వుంటుంది. వెంట్రుకలు బాగా నెరిశాయి. అతని చేతిలో స్టిక్, నోటిలో పైప్ వున్నాయి. అతను నల్ల ప్యాంటుమీద, సాదా తెల్లటి షర్టు టక్ చేసుకున్నాడు. కాళ్ళకి బూట్లున్నాయి.

అతను ఠీవీగా అక్కడి బుక్ స్టాల్ లోకి నడిచి, రాక్స్ లోని పుస్తకాలని ఆసక్తిగా పరిశీలించసాగాడు. కాస్సేపటికి అతని దృష్టి నాకర్షించిన హేడ్లీ ఛేజ్ నవల ఒకటి, జాన్ బాల్ నవల ఒకటి సెలక్టు చేసుకుని, మరేదో లేని పుస్తకం గురించి అడిగి, బిల్లు చెల్లించి ప్యాకెట్ తో బైటకొచ్చాడు.

అతనప్పుడు బస్ షెల్టర్ కింద నిల్చుని అక్కడ వచ్చి ఆగే ప్రతి వాహనాన్నీ, అందులోంచి దిగే ప్రతి మనిషినీ జాగ్రత్తగా గమనించసాగాడు.

అప్పుడు దూరంగా, నలువైపులా దృష్టిని సారించసాగాడు.

షాపులు ఒక్కొక్కటే మూతలు పడుతున్నాయి. థియేటర్లు ఒక్కొక్కటే వదులుతున్నారు. ఆ జనంలో ట్రాఫిక్ రద్దీ బాగా పెరిగిపోయింది. అతను హడావుడిగా ఎడమవైపు కదిలి అక్కడున్న చెత్తకుండీవైపు చూడసాగాడు. అటువైపు నడిచే ప్రతి వ్యక్తినీ జాగ్రత్తగా పరిశీలించసాగాడు.

తొమ్మిదిన్నరయింది. ట్రాఫిక్ తగ్గింది. పదయింది. అతనిలో ఆతృత పెరిగింది. పదిన్నరయింది. అతనికి ఆందోళన ఎక్కువైంది. గబగబా అక్కడ్నుంచి కదిలి

జి. పి. ఓ. ఎడమవైపుకు దారితీశాడు. అక్కడ పాత ఫిలాటెలిక్ బ్యూరో మెట్లమీద కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తున్న మరో ఆగంతకుడ్ని చేరుకున్నాడు. ఆ ఆగంతకుడు నల్లటి డ్రెస్‌లో అంత గౌరవనీయంగా లేడు.

లాల్ అండ్ జాన్ లనబడే ఆ ఆగంతకులిద్దరు ఒకర్నొకరు గుర్తించుకున్నారు.

"వచ్చిందా?" లాల్ అడిగాడు.

"లేదు" జాన్ అన్నాడు.

"ఏమైనట్టు? ఆమె ఇక్కడ బస్సు దిగలేదు. ఆటోలోనూ రాలేదు. కొంత దూరంలో దిగి నడిచివచ్చిందా?"

"ఆ కుండీ సమీపంలో ఆడవాళ్ళెవరూ పోలేదు."

"మగవాళ్ళు."

"కొందరు దానిముందునించి వెళ్ళారు."

"ఎవర్నయినా గుర్తించావా?"

"లేదు."

"జాన్, సమ్‌థింగ్ హేపెండ్."

"ఏమిటి?"

"నువ్వెళ్ళి ఫోన్ చెయ్. ఆమె ఇంట్లో వుందో లేదో చూడు!"

జాన్ లేచి కదిలాడు. సమీపంలోని రెస్టారెంట్ కేసి నడిచాడు వేగంగా.

లాల్ పైప్ పీలుస్తూ తిరిగి కుండీమీద దృష్టి నిలిపాడు.

అప్పుడొచ్చిందొక యువతి. ఆమె గబగబా కుండీని దాటుకుంటూ వెళ్ళి, మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చి, ముక్కు చీది, రసాన్ని కుండీలో పిండి, పెద్ద బరువుతగ్గినట్టు ఫీలవుతూ,

బస్సు షెల్టర్ కిందికి వెళ్ళిపోయింది.

అంతలో పరుగెత్తుకుంటూవస్తున్న జాన్ కన్పించాడు.

"వాట్ హేపెండ్?" అన్నాడు లాల్ ముందుకు వెళ్ళి.

"గాడ్ నోస్! ఆమె ఏమీ చెప్పడంలేదు! చాలా భయపడిపోతోంది .... నేను ఫోన్ చేయగానే వెంటనే రమ్మని అరిచింది! ఇంకేమీ చెప్పకుండా ఫోన్ పెట్టేసింది—"

"సిల్లీ ఫూల్! కాంతారావు డబ్బు అందించివుండడు. అందుకే ఆమె రాలేదు. ఇప్పుడు భర్త ఎక్కడింటికి వచ్చేస్తాడోనని భయపడిపోతోంది .... లెట్స్ గో, ఆదేమిటో చూద్దాం!

ఆటో ఎక్కి ఇద్దరూ బయల్దేరారు. పదినిమిషాల్లో చేరుకుంది ఆటో. దిగి గేటుతీసి లోపల కురుకుతుండగా, ఆమె ఎదురువస్తూ కన్పించింది. అరుస్తూ లాల్ ని చేరుకుని, చేతులు పట్టుకుని అకస్మాత్తుగా ఏడుపు ప్రారంభించింది....

"ఓమిటి? ఏం జరిగింది?"

"ఓ.హ్, నాకేం తెలియదు! నిజం చెప్తున్నాను! నేను.... నేను.... నాకేం తెలియదు! నేనతన్ని చంపాలనుకోలేదు! నేనెందుకతన్ని చంపాలనుకుంటాను? అతడే నన్ను చంపాలనుకున్నాడు! నేనతన్ని చంపలేదు.... చంపాలనుకుని...."

లాల్ ఆమె భుజంపట్టి గట్టిగా కుదిపాడు. "ఏయ్, ఏమిటది? మాటలు సరిగ్గా చెప్పండి! మీరెవర్ని చంపాలనుకోలేదు? ఇప్పుడెవరు చచ్చిపోయారు? ఎక్కడ?"

"అక్కడ—ఆ డ్రాయింగ్ రూంలో నే—గుండెలో...
ఓహ్!" ఆమె చేతుల్లో ముఖం కప్పుకుని మళ్ళీ ఏడ్వ
సాగింది.

లాల్ ఆమెను వదిలి, జాన్‌కు సైగ చేశాడు.

ఇద్దరూ చకచకా ఇంట్లోకి నడిచారు. డ్రాయింగ్
రూం తలుపు దగ్గరాగిపోయి లోపలికి చూశారు.

అక్కడ గుండెలో కత్తితో నేలమీద పడున్నాడు
జనార్థన్.

7

లాల్ ఆమె చెయ్యి పట్టుకొని దూరంగా తీసు
కెళ్ళాడు. "ఓ.కే, ఓ.కే., ఇక ఏడ్వు ఆపండి! అత
నంటే మీ కసహ్యం. ఎందుకేడుస్తారు? మీ పతిభక్తిని
ఇక్క డెవరూ పరీక్షించలేదు. మీరేం చేశారో
చెప్పండి!"

"నే నేం చేయలేదు!"

"అయితే ఈ ఏడ్పెందుకు? ఈ భయం ఎందుకు?
మీరు చేయాలనుకొని చేయలేదు, అవునా?"

"ఓహ్, కాదు! కాదు, లాల్!"

"అయితే ఏంచేశారో చెప్పండి!"

"అతను కోరినట్టే నేను డబ్బు తీసికెళ్ళి ఆ కుండీలో
వేసివచ్చాను. సరిగ్గా పదిగంటలకే వేశాను. క్షణం అటూ
ఇటూ కాలేదు. తిరిగి అరగంటలో ఇక్కడికి చేరు
కున్నాను. లోపలికొచ్చి తలుపు తీయగానే — అతను
కన్పించాడు. అక్కడ కిందపడిపోయి — గుండెలో
కత్తితో. చుట్టంతా రక్తం! అతనిలో ప్రాణంలేదు! అది
చూసి నా కళ్ళు తిరిగాయి! పడిపోతాననుకున్నాను.
ఇంతలో ఫోన్ మోగింది. జాన్ చేశారు — ఆ షాక్‌లో

అప్పుడేం జరిగిందో ఆయనకు చెప్పలేకపోయాను....."

"మీరు జి.పి.ఓ.కి ఎలా వచ్చారు?"

"ఆటోలో వచ్చాను."

"ఎక్కడ దిగారు?"

"బస్ షెల్టర్ దగ్గరే."

"అప్పుడు టైం ఎంతయిందో చూశారా?"

"పది కావస్తోంది... రెండు నిమిషాలు తక్కువ."

"అంత కరెక్టుగా వూహించి ఎలా రాగల్గారు? సరిగ్గా పదిగంటలకే చేరుకోవాలని మీరు ఇంటినుంచి దూరం—ఆటో వేగం లెక్కగట్టి బయల్దేరారా?"

"లేదు. తొమ్మిదీ నలభైకి బయల్దేరాను. ఇరవై నిమిషాల్లో చేరుకోగలననుకున్నాను. రెండు నిమిషాలు ముందే చేరుకున్నాను. డబ్బు అందులో వేసి వెంటనే వచ్చేశాను."

"ఆటోలోనే?"

"ఆటోలోనే."

"వెళ్ళిన మార్గానే వచ్చారా?"

"అ—అవును—అవునవును."

"ఎన్ని గంటలకి ఇంటికి చేరుకున్నారు?"

"పదిన్నరకి."

"అంటే అరగంట పట్టిందా?"

"అవును—కాదు—కావచ్చు. సరిగ్గా గుర్తులేదు."

"గుర్తుచేసుకొని చెప్పండి. వెళ్ళినప్పుడు ఇరవై నిమిషాలు పట్టిన కాలం, వచ్చేటప్పుడూ అంతే పట్టాలి. మీరిందాక రెండుసార్లన్నారు, అరగంటలో ఇంటికి చేరుకున్నానని."

ఆమె కలవరంగా చూస్తూండిపోయింది. మాట్లాడలేక

పోయింది.

పోలీసు వాహనాలు వచ్చి యింటిముందాగాయి. వాళ్ళంతా దిగి గబగబా లోపలికొచ్చారు. కృష్ణన్ లాల్‌ని సమీపించి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"ఇదే కేసులో మళ్ళీ కలుసుకున్నాం" అన్నాడు లాల్.

జాన్ కృష్ణన్‌తోపాటు వాళ్ళందర్నీ తీసుకుని ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు.

లాల్ ఆమెవైపు తిరిగి ఆసక్తిగా చూశాడు.

ఆమె తల దించుకుని నేలచూపులు చూస్తోంది.

"మీరు నిజం చెప్పడంలేదు, శశికళ."

"నిజమే చెప్తున్నాను, లాల్! నన్ను నమ్మండి."

"ఆల్‌రైట్, మీరు టైము సరిగ్గా గమనించలేదనుకుందాం. మరి మీరు డబ్బు అక్కడ వేసి వస్తే, అతనిక్కడికి ఎందుకొచ్చాడంటారు?"

ఆమె మళ్ళీ కలవరపడింది.

నవ్వాడు లాల్. "షేమ్, షేమ్, ఐ పిటీయూ! మీకు అబద్ధాలు చెప్పడం కూడా రాదు."

"నన్ను నమ్మండి, లాల్! ఈ సిస్టర్ అలాంటిది కాదు!"

"మీమీద నమ్మకం పోయింది. మీరు జి.పి.ఓ.కి వెళ్ళలేదు. అక్కడ షెల్టర్ దగ్గర ఆటో దిగలేదు. ఆ కుండీలో డబ్బు వేయలేదు. మేమక్కడ గమనిస్తూనే వున్నాం. మీరు రాలేదు. మీకు కాంతారావు డబ్బివ్వలేదు. మీరాంధ్రోళనగా ఇంట్లోనే గడిపారు. మీరు అక్కడికి రాకపోవడం చూసి మీ భర్త ఇక్కడికే వచ్చాడు కత్తితో. కానీ...."

"కాంతారావు నాకు డబ్బిచ్చాడు, వెళ్ళి అడగండి!"

"ఓహ్!"

"ఆ డబ్బు కుండీలో వేశాను, వెళ్ళి చూడండి!"

"ఆగె, ఆగెగె!...."

"నాతో రండి, చూపిస్తాను!" ఆమె లాల్ చెయ్యి పట్టి లాగింది. లాల్ వెళ్ళాడు. ఆమె బయట జీపులో ఎక్కి డ్రైవర్ని పోనివ్వమంది. లాల్ కూడా ఎక్కి కూర్చుని పోనివ్వమన్నాడు.

డ్రైవర్ పోనిచ్చాడు.

దారి పొడవునా ఎవరూ మాట్లాడలేదు. జి.పి.ఓ. ముందు దిగి కుండీ వద్దకు వెళ్ళారు. ఆమె ఆతృతగా వంగి లోపల కెలకసాగింది. చెత్తాచెదారాన్ని తొలగిస్తూ లోపల చూడసాగింది. లాల్ ఆమె భావాలు గమనిస్తూ మౌనంగా నిలబడ్డాడు.

"ఇక్కడే .... ఇక్కడే వుండాలి. పైకి కనిపించ కూడదని కొంత లోపలికి నెట్టాను...." ఆమె ఇంకా గాలిస్తోంది.

"లాభంలేదు, శశికళ. అది అంత అడుక్కి వెళ్ళదు. మీ గెక్కడుంచారో అక్కడే వుంటుంది."

"ఎవరన్నా చూసి తీసుకున్నారేమో!"

"పదండి, ఇక్కడంతా మనల్ని చూస్తున్నారు."

తిరిగి జీపులో ఇంటికి చేరుకున్నారు.

లాల్ అన్నాడు జీపు దిగుతూ. "చటుక్కున చెప్పాలి మీరింటికొచ్చినప్పుడు లోపల లైటు వెలుగుతోందా?"

"లేదు!"

"మీరింటికొచ్చి బట్టలు మార్చుకున్నారా?"

"అహాఁ.... లేదు."

"అహాఁ ఎందుకు? అది ఆలోచనను తెలుపుతుంది. మీరు బట్టలు మార్చుకున్నదీ లేనిదీ ఆలోచించి చెప్పాల్సినంత చిక్కు ప్రశ్నేమీ కాదు."

"ఎలా మార్చుకుంటాను—ఆ దృశ్యం చూశాక!"

"ఆ దృశ్యం చూశాక నాకు అనిపించింది అలా."

"ఎందుకనిపించింది?"

"గది చిందరవందరగా వుంది. వస్తువులు స్థానాలు మారాయి. చావుకి ముందు ఘర్షణ జరిగి వుండాలి. అతని షర్టు చినిగింది...."

"అతని చావుతో, ఆ ఘర్షణతో నాకు సంబంధం లేదు! నా బట్టలు చినగలేదు! నేను బట్టలు మార్చుకోలేదు!"

"కానీ మీరు గమనించారో లేదో—క్షమించండి—నేను గమనించాను."

"ఏం గమనించారు?"

"మీ జాకెట్ హుక్-వెనుక తప్పు పెట్టుకున్నారు."

ఆమె ఉలికిపడి పైట నిండుగా కప్పుకొని, కోపంగా చూసింది.

"మీరు అందర్నీ ఇలా పరీక్షగా చూస్తారా?"

"చూడాల్సిన సమయాల్లో చూస్తాను. నేను చూసే దృష్టి వేరు."

"ఈ హుక్....అవును, నేను గమనించలేదు, డబ్బు తీసికెళ్లే తొందరలో. అంతమాత్రాన బట్టలు మార్చుకున్నట్లు అర్థమా?"

"ఆల్ రైట్, పోనివ్వండి. మీరేయే వస్తువులు ముట్టుకున్నారిక్కడ?"

"తాళం—తలుపు—లైటు స్విచ్చి...."

"ఇంకా?"

"టెలిఫోన్ — జాన్ ఫోన్ చేసినప్పుడు — అంతే."

లాల్ సిగరెట్ తాగుతూ స్ట్రెచర్ మీద వస్తోన్న శవాన్ని చూడసాగాడు. శవం తిన్నగా అంబులెన్స్‌లోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆ వెనుక అందరూ వచ్చారు.

కృష్ణన్ అన్నాడు లాల్ దగ్గరకొచ్చి "జాన్ నాకంతా చెప్పాడు. ఈమె అంతా కల్పించి చెప్తోంది. ఈమె డబ్బు తీసికెళ్ళలేదు. భర్తని ఉపాయంగా ఇక్కడికి రప్పించి చంపింది. ఈమె మనసులో మొదట్నుంచీ భర్త చచ్చిపోతే బాగుండునన్న ఆలోచన వుంది. అదిలా కార్యరూపం దాల్చింది. ఈమె మీద ఈ అభియోగానికి ఆధారాలన్నీ సిద్ధమవుతున్నాయి. నేను ఇప్పుడీమెను అరెస్టు చేస్తున్నాను...."

"అరెస్టు హర్" అన్నాడు జాన్.

8

ఉదయం పదిన్నరకు కాంతారావు ఫోన్ చేసి, "డిటెక్టివ్ గారూ! ఏమిటిది, ఇలా జరిగింది?" అన్నాడు.

"ఇలాగే జరుగుతుంది...." అన్నాడు లాల్ ఏదో ఆలోచిస్తూ, "మీరెలా జరగాలనుకున్నారు?"

"శశికి మేలు జరగాలనుకున్నాను."

"అందుకే ప్రయత్నాలు చేశారు?"

"ఆమెకు డబ్బిచ్చి సహకరించాను."

"మీరామెకు డబ్బిచ్చారా?"

"నేను గాకపోతే ఇంకెవరిస్తారు?"

"తర్వాత ఏం చేశారు?"

"షాపు కట్టేసి ఇంటికెళ్ళాను."

"ఎన్ని గంటలకి?"

"ఎనిమిదిన్నరకు. ఆ పైన వుండకూడదు లేబర్ రూల్స్ ప్రకారం."

"అప్పట్నించీ ఎక్కడున్నారు?"

"ఇంట్లోనే."

"ఏం చేశారు?"

"భోజనం చేసి పడుకున్నాను."

"ఏమిటీ! అవతల శశి పరిసితి అలా వుంటే.... ఆమెకు ఫోన్ చేసి ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలనిపించలేదా మీకు?"

"ఎందుకనిపించలేదు? ఆమె జోక్యం చేసుకోవద్దంది. లేకపోతే తనకు కీడే జరుగుతుందంది. దాన్నెలా పరిష్కరించాలో తనకు బాగా తెలుసునంది. ఇక ఈ విషయంలో నన్ను కల్పించుకోవద్దంది. కాబట్టి నేను ఆమెకు ఫోన్ చేసి ఆమె ఆగ్రహానికి గురికాదల్చుకోలేదు.

"కానీ ఇప్పుడు — ఇలా జరిగాక ఇంకెలా చేతులు కట్టుకుని వుండను? ఆమెను రక్షించే ప్రయత్నాలన్నీ చేస్తున్నాను. మిమ్మల్ని అర్థిస్తున్నాను, ఆమెను దయ చేసి కాపాడండి. మీకెంతయినా ఫీజిచ్చుకుంటాను. ఆమెను రక్షించండి. ఆమె ఈ హత్య చేయదు— చేయలేదు. ఆ హంతకుడెవరో పట్టుకుని ఆమెను విడిపించండి—"

"ఆమె ఈ హత్య చేసినట్టు ఆధారాలున్నాయి."

"లేదు, ఆమె చేయలేదు. అవన్నీ ఆమె మీద సృష్టించబడ్డాయి."

"మీకెలా తెలుసు?"

"నాకెలా తెలుసు? ఆమె మీద నాకు నమ్మకముంది—"

"మీది ఆత్మీయతకు సంబంధించిన నమ్మకం. మాకు

ఆధారాలతో పదరాలి నమ్మకం. రాత్రి ఆమె భర్త కోరినట్టు డబ్బు తీసుకెళ్ళలేదు."

"తీసుకెళ్ళానని నాతో చెప్పింది."

"అయితే భర్త ఇంటికెందుకొచ్చాడో అడిగారా?"

"అది — అవును, ఆలోచించవల్సిన విషయమే. ఇందులో తప్పకుండా ఏదో రహస్యముంది. అది కనుక్కొని మీరామెను కాపాడాలి."

"మీ కెవరిమీద అనుమానముంది?"

"అతని ఫ్రెండ్స్ అందర్నీ ఒకసారి విచారించండి."

"థాంక్స్, మీ సలహాకి. అవసరమనిపిస్తే మిమ్మల్ని కూడా విచారిస్తాం."

"నన్నెందుకు?"

"అది అడక్కూడని ప్రశ్న. ఇది హత్యకేసు. ఇందులో ఎవరికీ మినహాయింపు వుండదు." లాల్ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

జాన్ కూడా ఎక్స్‌టెన్షన్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు. అతడన్నాడు. "ఆధారాలు—ఏం ఆధారాలు కావాలి? ఆమె అంతరంగమే మూలాధారం. ఇప్పుడు మనం చూసేవన్నీ సాక్ష్యాధారాలు. ఆమె మనసులో భర్త చావాలన్న కోరిక వుంది. ఆ డబ్బుతో మళ్ళీ రాడని నమ్మకమేమిటి? ట్రాప్ పసిగట్టింది. ముందు జాగ్రత్త తీసుకుంది. పరిస్థితులన్నీ ఆమె ఆలోచనకి అనుకూలంగా వున్నాయి....

"కాంతారావునుంచి డబ్బు తెచ్చుకున్నాక భర్తకివ్వకూడదనుకుంది. అతనెక్కడున్నాడో ఆమెకు తెలియదు. కాబట్టి తను జి.పి.ఓ.కి వెళ్ళకుంటే అతనెక్కడున్నా ఇంటికే వస్తాడు. ఇంటి దగ్గర పోలీసు

కాపలా లేదు. మనల్ని కూడా మాన్పించింది.

"అలా భర్త వస్తాడనుకున్న సమయంలో తను ఇంట్లో వుండకుండా ఎక్కడికో బయల్దేరితే—భర్తతో ఘర్షణపడి పొరుగువాళ్ళు ఎలర్టు అయ్యే ప్రమాదం తప్పుతుంది. తను జి.పి.ఓ.కి వెళ్ళినట్టు ఎలిబీ ఏర్పడుతుంది— ఎవడు చూడొచ్చాడు? మనల్ని మాన్పించింది గనుక మనం అక్కడ కనిపెట్టుకు నుంటామని వూహించలేదు. తను జి.పి.ఓ. పరిసరాల్లో భర్త కంటపడకూడదు. అప్పుడతను కారణం తెలుసుకోవడానికి ఇంటికి ఫోన్ చేస్తాడు. ఆమె సూచన ప్రకారం రెస్పాన్స్ వుండదు. అప్పుడు నేరుగా ఇంటికే బయల్దేరతాడు—అక్కడ అనుకోని విధంగా ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్ చేతిలో కత్తిపోటు తింటాడు!"

"ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్?"

"అవును, లాల్. ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్ ని ఇంట్లో వుంచి వెళ్ళింది. భర్త అలా యింటికి రాగానే గప్ చిప్ గా లోనికి రానిచ్చి చంపమంది. కత్తి ఆమే ఇచ్చింది. అవసరమైన సూచనలిచ్చింది. చంపి పారిపొమ్మంది—లైటార్పి, ఇంటికి తాళంవేసి, తాళంచెవి నిర్ణీత చోటులో పెట్టి."

"ఎలా అంటున్నావు?"

"హత్యా స్థలంలో ఎవిడెన్స్ వుంది."

"ఏం ఎవిడెన్స్?"

"గుండీ—షర్టు గుండీ-గ్రీన్ కలర్ లో. జనార్దన్ షర్టు తెల్లది. దానికి తెల్ల గుండీలే వున్నాయి. ఈ గ్రీన్ గుండీ అతనిది కాదు. హంతకుని షర్టుది. ఘర్షణలో తెగి పడింది—"

"వెల్, వెల్, వెల్!"

"కత్తిమీద వేలిముద్రలు తుడిచేశాడు. ఇంట్లో వస్తువులేవీ ముట్టుకోకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు—లైటు స్విచ్, తలుపు, తాళం తప్ప. వెళుతూ వాటిని తుడిచాడు. అతను గ్రీన్ షర్టులో వున్నాడు. ఆమె బాయ్ ఫ్రెండును పట్టుకుంటే—"

ఫోన్ మోగింది. కృష్ణన్ అన్నాడు అవతలినుంచి. "మిష్టర్ లాల్, మీరొకసారి వస్తారా? మాకు కొత్త ఎవిడెన్స్ దొరికింది...."

9

డిటెక్టివ్‌లు కృష్ణన్ ఎదుట కూర్చున్నారు.

అతను ఉత్సాహంగా కన్పించాడు. ఒక సిగరెట్ ఇష్టంగా వెల్గించుకుని అన్నాడు. "ఆమె అబద్ధాలతో గట్టెక్కాలని చూస్తోంది. మీ క్లయింట్ అయివుండీ మీతోనే అబద్ధాలు చెప్తోంది. ఇక మీరెలా రక్షిస్తారు?"

"రక్షిస్తానని ఆమెకు మాటివ్వలేదు. మళ్ళీ ఏం చెప్పింది?" అన్నాడు లాల్.

"ఆ డబ్బు ప్యాకెట్ కోసం ఉదయం మేము ఆమె యింటిని సోదాచేశాం. అది దొరకలేదు. కానీ ఏం దొరికాయో తెలుసా?"

"ఏం దొరికాయి?"

"ఇవీ!" అన్నాడు కృష్ణన్.

టేబులు కిందనుంచి ఒక జత బట్టలు, ఒక మఫ్లర్ తీసి పైన పడేశాడు.

డిటెక్టివ్‌లు కలవరంగా చూశారు వాటిని. వాటిలో ఒక తెల్ల ప్యాంటు, ఒక ఆకుపచ్చ షర్టు, ఒక నల్లటి మఫ్లర్ వున్నాయి. జాన్ షర్టు తీసుకుని చూశాడు.

దానికి ఆకుపచ్చ గుండీలున్నాయి. మధ్య గుండీ ఒకటి వూడిపోయింది.

"ఎవరివి?" అన్నాడు లాల్.

"హతుడు—జనార్దన్‌వి—అని ఆమె అంటోంది."

"ఎక్కడ దొరికాయి?"

"ఆమెనే అడగండి."

లాల్ శశివైపు చూశాడు. ఆమె అంది. "ఇవి నా బీరువాలో దొరికాయి అంటున్నారు. కానీ అందులో కెలా వచ్చాయో నాకు తెలియదు."

"ఇవి మాడూ చుట్టచుట్టి అందులో పడేసివున్నాయి" కృష్ణన్ అన్నాడు.

"అతని బట్టలు మీ బీరువాలోనే వుంటాయా?" లాల్ అడిగాడు.

"లేదు. హేంగరుకి వేలాడుతుంటాయి. అతనికి బీరువా లేదు."

"ఇవి అందులో కెలా వచ్చాయి? ఈ మఫ్లర్ అతనిదేనా?"

"అతనిదే. ఇవి నా బీరువాలో కెలా వచ్చాయో తెలీదు."

"అతను ఉదయం ఇంటినుంచి బయల్దేరినప్పట్నుంచీ చనిపోయేవరకూ ఒకే డ్రస్సులో వున్నాడు కదూ?"

"అవును, ఈ బట్టల గురించి నాకేం తెలియదు."

కృష్ణన్ నవ్వాడు. "మరొకటి వినండి! ఈమె పదిన్నరకు ఇంటికొచ్చానంటోంది. కాని పదీ—పదింపావు మధ్య ఈమె యింట్లోంచి అరుపులు విన్పించాయంటున్నారు ఎదురింటివాళ్ళు."

"ఎవరివి?"

"ఒక ఆడ—మగ గొంతులు. ఆ ఆడగొంతు ఈమెది, మగ గొంతు ఆమె భర్త జనార్దన్‌దని చెప్తున్నారు ఎదురింటివాళ్ళు. ఆ అరుపులు మామూలే కాబట్టి వాళ్ళు ఆసక్తి కనబర్చలేదుట."

లాల్ ఆమెవైపు చూశాడు. ఆమె తల దించుకుంది.

"అతన్ని నేను చంపలేదు."

"అవును, మీరు చంపలేదు. చంపించారు మీ బాయ్ ఫ్రెండ్‌తో" జాన్ అన్నాడు.

"నాకు బాయ్ ఫ్రెండ్ లేడు" అందామె.

లాల్ అన్నాడు. "మీరెందుకు దాస్తున్నారు, శశికళ? ఇంకా ఎందుకీ అబద్ధాలు? రాత్రి మీ భర్తతో మాట్లాడిన విషయం ఒప్పుకుంటున్నారు. ఈ బట్టలు మీ భర్తవే అంటున్నారు. ఇవి మీ భర్తవైతే ఈ షర్టు గుండీ తెగి హత్యాస్థలంలో ఎలా పడింది? అతను ఈ షర్టు వేసుకోలేదు. ఇవి మీ బీరువాలోకి చుట్ట చుట్టుకొని ఎలా వచ్చాయి?"

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"ఈ బట్టలు మీ భర్తవి కావు" లాల్ అన్నాడు మళ్ళీ, "మీరిద్దరూ పోట్లాడుతున్నప్పుడు మరొకతను వున్నాడక్కడ. ఈ బట్టలు అతనివి. అతను పరాయి వ్యక్తి. బయటనుంచి వచ్చాడు. అయినా మీకు తెలిసినవాడు. ఆనవాలు కాపాడుకోవడానికి బయట ఈ మఫ్లర్ చుట్టుకుని వచ్చాడు. మీ భర్తతో ఘర్షణలో అతను మీ తరఫున పాల్గొన్నాడు. అప్పుడీ గుండీ తెగింది. అది గమనించలేదు. మీ భర్తని పొడిచాక ఈ బట్టలు విప్పేశాడు. వీటిమీద రక్తం మరకలేవీ లేవుగానీ—బయట తన రాకపోకల్ని కాపాడుకోవడానికి...."

"ఈ బట్టలు మావారివి."

"అయితే ఈ గుండీ హత్యాస్థలంలోకెలా వచ్చింది!"

"నాకు తెలియదు!"

"ఓ.కే. అప్పుడింట్లో మీరిద్దరే వున్నారా?"

"అవును."

"ఏ ఇద్దరు?"

"నేనూ జనార్థన్. నేను డబ్బు అక్కడవేసి వచ్చేసరికి అతను ఇంట్లో వున్నాడు. అప్పుడు మేం పోట్లాడుకున్నాం."

"అక్కడ డబ్బు తీసుకోకుండా ఇంటికెందుకొచ్చాడు?"

"అక్కడ మిమ్మల్ని చూసివుంటాడు."

"అది అసంభవం. మీరు చూసినా మమ్మల్ని గుర్తుపట్టేవారు కాదు. మీరిద్దరు దేనిగురించి పోట్లాడుకున్నారు?

"అది చెప్పను."

"ఎందుకు చెప్పరు?"

"అది మా భార్యాభర్తల మధ్య విషయం."

"అతని చావు మీ కళ్ళముందే జరిగింది కదూ?"

"లేదు__"

"జరిగింది. అప్పుడక్కడ మీకు తెలిసినవాడు మరొకతను వున్నాడు. ఆ పోట్లాటలో మీ భర్తనుంచి మిమ్మల్ని రక్షించడానికి అతన్ని చంపేశాడు. రాత్రి మీ జాకెట్ హుక్ ఆ ఘర్షణలోనే స్థానం మారింది. ఆ మిత్రుణ్ని రక్షించడానికి మీరిలా విషయాలు దాస్తున్నారు."

"నేనెవర్నీ రక్షించడంలేదు. నన్ను నేను రక్షించు

కోవాలి."

"ఈ లెక్కన మిమ్మల్ని మీరు రక్షించుకోలేరు."

"నాకిలాగే రక్షణ వుంటుంది."

లాల్ చురుగ్గా చూశాడు. "అలాగా? మీకిలాగే రక్షణ వుంటుందా? మీరిలాగే హంతకుణ్ని రక్షిస్తారా? తెలిసింది, నాకు తెలిసిపోయింది—శశికళ. మీరేం చెప్పకండి. నిజం నేనే వెలికితీస్తాను...."

10

జాన్ అడిగాడు తిరిగి ఆఫీసుకు బయల్దేరినప్పుడు. "ఏమిటి లాల్, నీకేం తెలిసింది? ఏమిటా నిజం?"

లాల్ వెనక్కి వాలి, కళ్ళు మూసుకున్నాడు. "కాంతారావ్ — అతనే — అతనే మనకు కావలసిన మనిషి. అతన్నే రక్షిస్తోంది శశికళ. ఆఫ్టరాల్ అతడామె పార్ట్‌నర్ కాదూ? బోలెడు లాభం చేసి పెడుతున్నాడు. అతన్ని కాపాడకపోతే ఎలా? తాను ఎలాగో బయటపడగలదు. ఆమెమీద వున్న ఆధారాలన్నీ పాక్షికంగానే వున్నాయి. హత్య ఆమె చేతిలో జరుగలేదన్నది స్పష్టం. ఆ గుండీ ఆమెకు బలమైన ఎలిబీ....

"ఆ షర్టు—మై డియర్ పార్ట్‌నర్ — కాంతారావు ధరించి వచ్చాడు. ఆ బట్టలు అతనివే. ఏ కారణంవల్లనో అతను డబ్బు సర్దలేకపోయాడు. అతనికి దురుద్దేశం లేకపోవచ్చు. నిజంగానే డబ్బు లభించి వుండకపోవచ్చు. కానీ ఆ పరిణామాన్ని ఎదుర్కోవడానికి మాత్రం ఒక్కటే మార్గం కన్పించింది—జనార్ధన్‌ని అంతమొందించడం. తాను డబ్బిచ్చింది, శశికళ మండీలో వేసి వచ్చిందీ అంతా కల్పితం. తన ఇంట్లో ఎలిబీ ఏర్పాటు

చేసుకునివచ్చి, శశికళకు ఎలిబీ కోసం బయటికి వెళ్ళి రమ్మన్నాడు. అప్పుడు అతడామె ఇంట్లో వుండగా జనార్ధన్ వచ్చాడు. అనుకున్నంత సులభం కాలేదు పని. అతనితో ఘర్షణపడ్డాడు. ఎలాగైతేనేం అతన్ని అంతం చేశాడు. ఇదంతా శశికళ అంగీకారంతోనే చేశాడు..."

"కానీ అతను బట్టలెందుకు మార్చుకోవలసి వచ్చింది?" అడిగాడు జాన్, "బయట తన రాకపోకల్ని కాపాడుకోవడానికన్నది సబబుగా లేదు. అవి తన భర్తవి అంటోంది శశికళ."

"అలా చెప్పడంలో వింతేముంది? అతన్ని కాపాడాలి కదా...జాన్, నువ్వు కాంతారావు షాపుకి డ్రైవ్ చెయ్. దూరంనుంచి ఓ చూపు చూసి పోదాం. అతడెలా వుంటాడో మనం చూడలేదు—"

జాన్ తలూపి గన్ ఫౌండ్రీవైపు తిప్పాడు. అయిదు నిమిషాల్లో కాంతారావు షాపుమీదనుంచి పోతూ ఇద్దరూ తొంగి చూశారు.

జాన్ అన్నాడు. "అదుగో, కౌంటర్ లో నిల్చుని వున్నాడు కాంతారావ్. తెల్లటి ధోవతి, లాల్చీలో అతడెంత పవిత్రంగా కన్పిస్తున్నాడో చూడు. అహా, మల్లె పూవులా వున్నాడు. ప్యాంటు షర్టు వేసుకోడతను. దానవత్వం లేదతనిలో. మానవత్వం మూర్తీభవించిన..."

"పోనివ్వు" అన్నాడు లాల్.

జాన్ పోనిచ్చాడు. కారు పోతూండగా అన్నాడు మళ్ళీ. "నో, లాల్. ఆ బట్టలు కాంతారావువి కావు. జనార్ధన్ శవంమీద షర్టూ, ఆ గ్రీన్ షర్టూ ఒకే టైలరు కుట్టినవి....వాటిమీద లేబిల్సు నువ్వు గమనించ లేదు. శశికళ అంటున్నది నిజమే. అవి తన భర్తవి. ఇక

బాయ్ ఫ్రెండ్ యాంగిల్ కూడా మనం డిస్మిస్ చేయాలి. పోతే ఆ గుండీ అక్కడికెలా వచ్చిందన్నది ప్రశ్న—"

"ఎక్కడో ఏదో కిటుకు వుంది, జాన్."

"అంతా క్లియర్ గా వుంది, లాల్. ఆ పని ఆమె ఒక్కతే చేయలేదా? తన రహస్యాన్ని మరొకరితో పంచుకుంటుందా? భర్తని చంపేసి, కేసు పెడదోవ పట్టించడానికి ఆ గుండీ తెంపి పడేసివుండాలి. వీలు చూసుకుని ఆ బట్టలు మాయంచేయాలనుకుని తాత్కాలికంగా తన బీరువాలో దాచివుండాలి—"

"మరి ఆ మఫ్లర్? నో జాన్, క్లియర్ గా లేదు. ఏదో కిటుకుంది. ఆ మఫ్లర్ ఆనవాలు మరుగుపరచడానికే ఉపయోగించబడింది. ఎవరి ఆనవాలు? హంతకుడివి, అఫ్ కోర్స్. హంతకుడెవరు? కాంతారావు కాదు. ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్—వెల్, అతడున్నట్టు బయటపడలేదు. మరి అప్పుడు ఫోన్ చేసిందెవరు—నిన్న ఉదయం ఆమె ఇంటికి నీకంటే ముందు ఫోన్ చేసిందెవరు? జనార్ధనా? తన డిమాండ్ కోరడానికి ఫోన్ చేశాడా? అప్పుడు నేను పలకడంతో ఆ ప్రయత్నం విరమించుకుని ఆ ఉత్తరం ద్వారా తెలిపాడా?

"వెల్ రైట్, నిజమే అనుకుందాం. ఆ ప్రకారం కాంతారావు డబ్బిచ్చాడే అనుకుందాం. శశికళ తీసుకెళ్ళి ఆ కుండీలో వేసిందే అనుకుందాం. మరి జనార్ధన్ ఇంటికెందుకొచ్చాడు? ఆ డబ్బు ఏమైంది? జి.పి.ఓ.కి శశికళ రాలేదనుకున్నాడా? ఆమెను అక్కడ గుర్తించలేదా? ఆమె మనల్ని అనుమానిస్తూ, మనల్ని మాన్పించినా

భర్తని ఎక్కడ ట్రాప్ చేసి తనకి ప్రమాదం కలిస్తా మోనని భయపడి మారువేషంలో వచ్చిందా — మనం గుర్తుపట్టకుండా వుండడానికి? మగవేషంలో భర్త ప్యాంటు షర్టు వేసుకుని, ఎ మఫ్లర్ చుట్టుకొచ్చిందా జి. పి. ఓ.కి? మనం ఆమె రాలేదనుకొని వెళ్ళిపోతే భర్తకూ, తద్వారా తనకూ అపాయం వుండదనుకుందా?"

"కానీ మనలాగే భర్త కూడా ఆమె రాలేదనుకుని పొరబడి ఇంటికెళ్తే అప్పుడు ఘర్షణపడి చంపేసిందా? మరి అక్కడ డబ్బు ఏమైనట్టు? మేం వెళ్ళి చూస్తే లేదు. అందులో డబ్బుంటే ఎవరు చూశారు? ఎవరు తీశారు? ఎవరు—ఎవరు? డామిట్, స్టాపిట్! కారాపు, జాన్!" అరిచాడు లాల్.

జాన్ ఆపేసి, "ఏమిటి, పార్ట్నర్?" అన్నాడు.

"ఓహ్, నేనెంత ఫూల్ని! డామిట్, డామిట్!"

"ఎందుకు—నువ్వెందుకు ఫూల్వి!"

"వెల్, వెల్, వెల్, కిటుకు తెలిసింది! జాన్, నువ్వాఫీసుకెళ్ళి డెస్కులో ఆ ఆటో డ్రైవర్ల అడ్రసు లున్నాయి—వాళ్ళని అర గంటలోగా కృష్ణన్ దగ్గర హాజరుపరచు! ఈలోగా నేనొస్తాను. కమాన్, గెడవున్, క్విక్!"

జాన్ అయోమయంగా దిగిపోయాడు.

లాల్ స్టార్టుచేసి శరవేగంతో దూసుకుపోయాడు. పది నిమిషాల్లో ఆ యింటిముందున్నాడు. దిగి తలుపు కొట్టిన వెంటనే ఆ కుర్రాడు వచ్చి తీశాడు.

"ఏమిటి సార్, మళ్ళీ ఏం చేశాను?" అన్నాడు భయపడుతూ.

"నిన్న ఆటోలో నువ్వెవర్ని చూశావు?" అరిచాడు

లాల్.

"ఎవరో సార్, నాకు తెలియదు!"

"ఆ పక్కింటి జనార్దన్ కాదా?"

"కాదు, సార్."

"కాదా? జనార్దన్ కాదా?"

"కాదు సార్, అతను జనార్దన్ కాదు!"

లాల్ ముఖం ఎర్రబడింది కోపంతో. "ఈ సంగతి అప్పుడెందుకు చెప్పలేదు, యూ ఫూల్!"

"అప్పుడు మీరడగలేదు కదా సార్?"

లాల్ పళ్ళునూరాడు. "నిన్ను—నిన్ను చూస్తుంటే ఎత్తి కుదేద్దామనిపిస్తోంది!"

"పొరపాటు మీదే, సార్."

"పద నాతో! ఆ ఆటో డ్రైవర్ని గుర్తుపట్టగలవా?"

"గుర్తుపట్టగలను, సార్."

లాల్ అతనితో కృష్ణన్ దగ్గరికి చేరుకునే సరికి, అక్కడ జాన్ యింకా రాలేదు. పావుగంట నిరీక్షణ తర్వాత వచ్చాడు, ఆ ముగ్గురు ఆటో డ్రైవర్లని వెంట బెట్టుకొని.

వాళ్ళని వరుసలో నిలబెట్టి లాల్, నాగేష్ని అడిగాడు. "చూడు—బాగా చూడు, ఎవరు?"

ఆ ముగ్గుర్లో ఒకడు ఇట్టే దొరికిపోయాడు, నాగేష్ని చూస్తూనే ఉలికిపడి.

"ఇతనే, సార్" అన్నాడు నాగేష్.

లాల్ మిగిలిన ఇద్దర్ని పంపించేశాడు.

"వెల్, నీ పేరు?" అడిగాడు దొరికిపోయిన అతన్ని.

"స్వామి, సార్."

లాల్ అతన్ని సమీపించాడు. "ఉన్నదున్నట్లు

చెప్పెయ్. నిన్నటి మజాళా ఇప్పుడు సాగదు-నీ ఆటోలో భార్యాభర్తలు రాలేదనుకుంటాను?"

"లేదు, సార్. ఎవరో ఒక్కమనిషి వచ్చాడు. చెప్పవద్దని యాభై ఇచ్చాడు. అతను ఎర్రషర్టు తెల్లప్యాంటులో వున్నాడు. ఆటో దిగి థియేటర్‌లో కెళ్ళాడు...."

లాల్ తలూపి కృష్ణన్ వైపు తిరిగాడు. "నిన్న మీరు జనార్థన్ ఫ్రెండ్స్ అందర్నీ చూశారు కదూ?"

"చూశాను."

"అందులో నల్లగా, ఒక్కగా రింగుల వెంట్రుకలతో ఎర్ర షర్టు తెల్లప్యాంటులో మీకెవరు కన్పించారు?"

కృష్ణన్ తల గోక్కున్నాడు. "ఎవరు కన్పించారు... ఆగండి.... శేఖర్ — శేఖర్!"

"అంతేనా?"

"అంతే."

"అతన్ని పిలిపించండి."

మరో అరగంట నిరీక్షణ తర్వాత కార్యక్రమం మొదలైంది. ఇద్దరు కాన్‌స్టేబుల్సు శేఖర్‌ని పట్టుకొచ్చారు. అతను వస్తూనే అక్కడ నాగేష్నీ, ఆటో డ్రైవర్నీ చూసి గింజుకున్నాడు. అతన్ని లాక్కొచ్చి నిలబెట్టారు. అతనికి పాలికేళ్ళుంటాయి.

నాగేష్, ఆటో డ్రైవరూ అతన్ని గుర్తుపట్టి, "ఇతనే, సార్!" అన్నారు.

శేఖర్ గింజుకుంటూ వాళ్ళమీదపడి అరిచాడు. "మీరింత ద్రోహం చేస్తారా!"

11

కృష్ణన్ అతని మెడవంచి, వీపుమీద గుభీమని కొట్టాడు. "చెప్పు!"

శేఖర్ చెప్పసాగాడు....

"నిన్న ఉదయం జనార్దన్ మానుంచి తప్పించుకున్నాక నాకు ఫోన్ చేశాడు — జరిగింది క్లుప్తంగా చెప్పాడు. భార్యమీద పట్టరాని కోపం, కసి వెలిబుచ్చాడు. వాళ్ళిద్దరి గొడవలు నాకు బాగా తెలుసు. ఇంటి గుట్టు అలా రోడ్డెక్కించినందుకతను ఆమెకు తగిన బుద్ధి చెప్తానన్నాడు. ఆమెను కనిపెడుతూ వుండమని నన్ను కోరాడు. ఆమె ఎక్కడైనా ఒంటరిగా వున్నట్టు తెలిసే వెంటనే తనకు ఫోన్ చేయమన్నాడు. హోటలు గ్లామర్ నెంబరిచ్చాడు. తానక్కడుంటానన్నాడు. నేను అలాగేనని ఒప్పుకున్నాడు.

"అప్పుడే మెరుపులా నాకీ ఆలోచన వచ్చింది. ఆ పరిస్థితిని నా కనుకూలంగా మలచుకోవాలనుకున్నాను. లాభం పొందాలనుకున్నాను. నాకు డబ్బు కావాలి. చాలా డబ్బు. విమ్మి నాకు వార్నింగిచ్చింది. నాలుగు రోజుల్లో బాగా డబ్బుతో నా క్వాలిఫికేషను నిరూపించుకోకపోతే రెడ్ సిగ్నలు ఇచ్చేస్తానంది. గుడ్ బై చెప్పేస్తానంది. అది నేను భరించలేను. ఆమె నా స్వీట్ గర్లు. శృంగారవతి. రేరాణి. రంగుల రమణి. ఆమె లేకుండా బ్రతకలేను—"

"నువ్విప్పుడు బ్రతకనవసరంలేదు" అన్నాడు కృష్ణన్.

"అప్పుడు బ్రతుకుతాననే చేశాను. బ్రతుకుమీద ఆశతోనే మనిషి యాక్షన్‌లోకి దిగుతాడు. నేను యాక్షన్‌లోకి దిగాను. జనార్దన్‌కిదంతా తెలియకుండా వుంటుంది. శశికళ కూడా అనుమానించదు. ఆమెనుంచి డబ్బు రాబట్టుకుని జనార్దన్‌ని చంపేస్తే నిజం బయటపడి అతన్నుంచి నాకు ప్రమాదం వుండదు. అలాగే చేశాను.

"నిన్న ఉదయం నాకతను ఫోన్ చేశాక నేనతని ఇంటికి బయల్దేరి ఆ ఉత్తరం వేశాను. ఆ ఉత్తరంలో జనార్దన్ దన్నూరి గురించి అనుమానాలు తలెత్తకుండా గజిబిజిగా వ్రాశాను. అతను ఏ తొందర్లోనో అలా రాశాడనుకుంటారు. అది చెల్లిపోతుందనుకున్నాను.

"అనుకున్నట్టే నా అయిడియా ఫలించింది. ఆ ఉత్తరం బాగా పనిచేసింది. రాత్రి విమ్మని డబ్బుకోసం జి.పి.ఓ.కి పంపి, నేను జనార్దన్‌కి ఫోన్ చేశాను. చేసి అతనింటివద్ద పోలీసు నిఘా లేదనీ, పది దాటాక శశికళ ఒంటరిగా ఇంటికొస్తుందనీ అతనికి టిప్ ఇచ్చాను. ఆ వెంటనే అతనింటికి బయల్దేరాను. అప్పుడు శశికళ ఇంట్లో లేదు. ఆ డబ్బు తీసుకుని రమ్మన్న చోటికి వెళ్ళింది. నేను కాంపౌండులోకి దూకి దాక్కున్నాను. అప్పుడు— పదింపావుకామె ఆటోలో వచ్చింది.

"విచిత్రమైన వేషంలో వుంది ఆమె! ప్యాంటూ షర్టూ వేసుకుంది. తలకి మఫ్లరు చుట్టుకుంది. గబగబా లోపలికొచ్చి, తలుపుతీసి ఇంట్లోకెళ్ళింది. అప్పుడే ఆమె వెనుక జనార్దన్ వచ్చేశాడు...."

"అప్పుడేం జరిగింది?"

"అతను లోపలికెళ్ళగానే అరుపులు వినపడ్డాయి! నేను పరుగెత్తుకొని వెళ్ళి కిటికీదగ్గరాగాను. అతడామె జడపట్టి, షర్టుపట్టి, ఏమిటీ వేషమని లాగుతున్నాడు. ఆమె అయోమయపడుతోంది. డబ్బక్కడ వేసివస్తే ఇంటికెందుకొచ్చావని అడుగుతోంది. అతను విన్పించుకోవడంలేదు. ఉదయం చేసిన పనికి చంపుతానని కత్తి తీశాడు — ఆమె చెప్పేది అతను విన్పించుకునివుంటే డబ్బు విషయంలో మోసం అతనికి, ఆమెకు తెలిసి

పోయేది! నేను వెంటనే రంగంలో దూకాను. అతన్ని వెనక్కి లాగి, నా కత్తితీసి గుండెలో దింపాను—

"ఆ కత్తిని అలాగే వదిలేసి, అతని కత్తిని నా జేబులో వేసుకున్నాను. అతను కిందపడి చచ్చిపోయాడు. శశికళ భయంతో బిగుసుకుపోయింది. ఆమెను హెచ్చరించానప్పుడు. ఈ వ్యవహారం పొక్కితే ప్రాణాలుండవని. ఆమె భర్త ఎంతో ఇష్టంగా దింపాలన్న కత్తిని ఆమె గుండెలో దింపుతానని. ఆమె భర్తతో నాకు పాత కక్ష వుంది — ఆమె కతనితో బ్రతుకు దుర్భరంగా వుంది. కనుక ఇద్దరికీ న్యాయం జరిగింది, నోర్మూసుకోమన్నాను.

"వెంటనే బట్టలు మార్చుకుని పోలీసులకి ఫోన్ చేయమన్నాను. తను బయటకెళ్ళివచ్చి చూస్తే చచ్చిపడున్నాడని చెప్పమన్నాను. అంతకుమించి ఒక్క ముక్క మాట్లాడితే నేను జైలుకి పోవచ్చు. కానీ దావూద్ భాయ్ ఆమె ఏ కీలుకాకీలు విరిచేస్తాడు కిరాయి రౌడీల్ని పంపించి. దావూద్ భాయ్ నా గాడ్ ఫాదర్!"

"ఇప్పుడా గాడ్ ఫాదర్ నీ కీళ్ళే విరిచేస్తాడు చిక్కితే!"

"ఆ తర్వాత అక్కణ్నుంచి నేను పారిపోయాను. వెళ్ళి విమ్మిని కలుసుకున్నాను. ఆమె ఆ డబ్బుని కలెక్టు చేసుకుంది. మజా చేసుకున్నాం. విమ్మి నా ప్రాపర్టీ అయిపోయింది! నేనామెకు పోలీసులూ, డిటెక్టివ్‌ల ప్రమాదం హెచ్చరించాను. శశికళ కూడా ఆ అనుమానంతోనే మారువేషంలో వెళ్ళింది. అది మేం వూహించినందువల్ల ఆమెను గుర్తుపట్టలేక విమ్మి ఆమె రాలేదనుకుందిట మొదట. అనుమానం తీర్చుకోడానికి

ఓసారి చెత్తకుండి ప్రక్కనుంచి వెళుతూ బస్సెక్కింది. కొంత దూరంవెళ్ళి మళ్ళీ తిరిగి వచ్చింది. అప్పటికి జన సమ్మర్దం బాగా తగ్గింది. అక్కడెవరూ అనుమానాస్పదంగా కనిపించకపోతే, కుండీలో కెలికి ఆ ప్యాకెట్ తీసుకుంది...."

లాల్ తలూపాడు. "అవును, ఆమె మొదట ఆ కుండీలో ముక్కు చీది వెళ్ళి బస్సెక్కుతోంటే ఎవరో బాధ్యతగల పౌరురాలనుకున్నాను. అందరూ అలా పరిశుభ్రత పాటిస్తే నిజంగా మనదెంతో అందమైన నగరమవుతుందనుకున్నాను...."

"కానీ నేనిలా జరుగుతుందనుకోలేదు!" అన్నాడు శేఖర్ దీనంగా.

శేఖర్ నాగేష్ వైపు తిరిగి కోపంగా అన్నాడు. "వీళ్ళ వల్లే జరిగింది....వీళ్ళు నాకు ద్రోహం చేశారు! డబ్బు తిన్నా మనుషుల్లో విశ్వాసం ఏర్పడడంలేదు— ఛ— నేనిప్పుడెవర్నీ నమ్మను!"

"నువ్విప్పుడెవర్నీ నమ్మనవసరంలేదు" అన్నాడు కృష్ణన్, అతన్ని సెల్ దగ్గరకి నడిపిస్తూ.

అపరాధి ఏడడుగులు నడిచి యావజ్జీవాశ్రమం స్వీకరించాడు.

—:ఐపోయింది:—